वनिताविश्राम

बोधमाळा.

रचनार–वनिताविश्रामनी व्यवस्थापक.

सुरत.

॥ ॐ श्री ॥

वनिताविश्राम

बोधमाळा.

रचनार-वनिताविश्रामनी व्यवस्थापक.

सुरत.

ब्रह्मानंदं परमसुखदं केवलं ज्ञानमूर्ति
द्वंद्वातीतं गगनसदृशं तत्त्वमस्यादिलक्ष्यं ।
एकं नित्यं विमलमचलं सर्वधीसाक्षिभूतं
भावातीतं त्रिगुणरहितं सद्गुरुं तं नमामि ॥

मुंबईमां

निर्णयसागर छापखानामां छपावी.

सन १९०८ संवत १९६५ ई.

किंमत २॥ आना.

दोहरा.

फेरवो माळा बोधनी, थावा नारी रत्न;
उर सद्गुण दृढावी ते, संभाळो करी जत्न.
सुखदाता सद्गुण छे, समजो साचे दील;
आ ज शरीरे मेळवो, जरी न करवी ढील.

गीति.

बाळा कोमळ डाळी, वाळे तेम सहजमां वळी जाती,
जीवन सुधरे साचे, सुगुणरंगे कदी न दुःखी थाती.
गौरीवरने सेवे, बाळपणाथी पुरण प्रीत लावी,
रीझी दीनदयाळु, आपे संकट हरवानी चावी.
दोष न रहेता त्यां तो, प्रभुने भजीने जे जगमां वसता,
लक्ष हरिपद लागे, ते त्यांथी ना कदी जरी खसता.
तत्त्वकमाणी करीने, प्रवास पूरो थये प्रभु धामे,
राजी थईने रहेता, आवे लेवा प्रभु ते जन सामे.
यमनो भय नथी तेने, जेणे हरिने हृदय विषे जाण्या,
कमळ कळीमां निरखे, साचे ते जन अहिं सत्सुख माण्या.

॥ ॐ श्री ॥

वनिताविश्राम.

बोधमाळा.

गणेशस्तुति.

पद १. वसंततिलका वृत्त.

विघ्नो हरो सउतणा गणनाथ प्रीते,
तेथी स्तवे जगजीवो धरी प्रेम नीते;
कार्यो करे शुभ तदा तमने उपासे,
आवी रहो गृह विषे निज भक्त पासे.
नानाविधि यजनथी उर प्रेम लावे,
संपूर्ण कार्य करतां नव को सतावे;
एवा गणेश भीडभंजन सुखदाता
आवी हरो अमतणा सउ विघ्नत्राता.
दोषो दही हृदयमां शुभ गुण देजो,
विघ्नो वसे जव उरे तव आवी रेजो;
सारी मति दई सदा अमने उगारो,
आ दीन जीव लहीने प्रणति स्वीकारो.

भारतीस्तुति.

पद २. हरिगीत छंद.

वागीश्वरी आराधवाने प्रेमथी उच्चारीए,
गुण गाईने देवीतणा शुभ कार्य करवा धारीए;

माता तमारी सहायथी जीवनी थती ऊंची गति,
रसना विषे वसी जो रहो तो थाय ना कदीए क्षति.
पूर्वे ऋषिमुनिओ तणी—रसना विषे जइने वस्यां,
ते सर्व प्रभुना गुण गाई मोक्ष मार्ग विषे धस्यां;
वीणा अने पुस्तक ग्रही माता पधारो जे स्थळे,
शुभ वाणीना विस्तारथी सत्कीर्तिओ प्राणी रळे.
छो ब्रह्मपुत्री भारती वाणीतणी आद्येश्वरी,
विस्तार वाणीनो कर्यो—जेथी जता जीव उद्धरी;
मयूरे चढीने मात विचरो—कार्य करवा भक्तनां,
देवी दयाथी गुण ग्रहे सात्त्विक जनो विरक्तना.
माता दीयो अमने सदा प्रासादी शुभवाणी तणी,
मळतां कृपा फळीभुत थइने धाइए श्रीहरि भणी;
भुक्ति अने मुक्तितणा दाता जगे हरि एक छे,
ते मेळवो माता कृपाथी एटलो अम टेक छे.
आराधीए संतत अमो पदमां नमावी शीशने,
शुभवरद करने अम शिरे स्थापी दीयो आशीशने;
सुखदायीनी सुख आपवा धाजो दयाळु आज रे,
वसजो सदा रसना विषे संपूर्ण करवा काज रे.

पहेलुं धोरण.

बाळस्तुति.

पद ३. दोहरा.

जगदीश्वर स्तवीए अमो, लेवा उत्तम ज्ञान,
बाळकीओने आपजो, प्रेमे ए महादान.

भणवामां चित्त राखीए, रमत थकी थई दूर,
ए मति अमने प्रेरजो, जेथी आवे शूर.
हळी मळीने चालीए, सौ सखीओनी साथ,
वय वधतां रीझावीए, आपण जगनो नाथ.
प्रभु कृपाथी पामीआ, परोपकारी स्त्रीदेह,
सार्थकता तेनी करी, जवुं पोताने गेह.

सत्य बोलवा विषे.

पद ४. चोपाई.

बाळा बोलो साचा बोल,
जेथी कीर्ति मळे अणतोल. १
लघु वयमां आदरो स्वधर्म,
आगळ जातां जडशे मर्म. २
साचांथी सुख आवे बेन,
ज्यां त्यां मळतुं एथी चेन. ३
जगमां जूठुं जे बोलशे,
ते पर परमेश्वर खीजशे. ४
मातपिताने जाणो ईश,
सेवा करीने ल्यो आशीश. ५

बाळस्तवन १ लुं.

पद ५. कल्याण.

बाळा जोडी हाथ, प्रणमो जगनो नाथ
कृपाप्रसादी जो मळे तो उद्धरे संगाथ बाळा० टेक

न्हाणे न्हेला उठी लेवुं जगदीश्वरनुं नाम,
मात पिताने प्रणमी करवुं प्रीते घरनुं काम. बाळा० १
धर्म ज जगमां सौथी म्होटो कहे छे डाह्या जन,
तेने पाळी सुखीआं थावा, वदवुं सत्यवचन. बाळा० २
नाही धोईने चोक्खां रहेवुं, चोक्खे वधे चतुराई,
शरीरमां चंचळता आवे, मळे एथी मोटाई. बाळा० ३
जूठी रमतो रमवी नही ने लढवुं नहि को संग,
आळसने त्यजी देवुं बेनो उरमां धारी उमंग. बाळा० ४

बाळस्तवन २ जुं.

पद ६. ("पुनम चांदनी" ए लय)

बेनी बोलोनी मंगळकर मुख श्रीहरि रे,
करीए प्रेमे आजे परमेश्वरनुं गान,
आणी सान उरमां भान स्तवीए ते जरी रे. बेनी० टेक

प्रभुमहिमा ना जाणीए, बेनो आपण लेश,
काली घेली वाणीए, रीझावीए श्रीनरेश.
स्तोत्र भणीने उरमां, लहीए महा विनति करी रे
देशे दीनदयाळु वय वधतां महादान. बेनी०

स्त्रीना सद्गुण जेटला, ते सौ दो अम ऊर,
बुद्धिनुं बळ आपीने, अवगुण करजो दूर.
त्राता बाळक शुं, जाणे प्रभुना गुण उच्चरी रे,
ठारो प्रेमेथी, आज हरि नादान. बेनी०

गणेशनी आरति.

पद ७. आरती.

जयदेव जयदेव जय गणपति देवा (२)
मंगळ कार्ये पधारी (२) ग्रहता जनसेवा० जय० टेक
मूषकवाहन गजमुख पीतांबरधारी (२)
कष्टनिवारक जीवना (२) छो मोदकआहारी जय० १
सकळ शुभ कार्योमां जग जीवो स्तवता (२)
आप कृपा पाम्येथी (२) विघ्नो ना नडतां जय० २
सिंधुर चंदन चर्ची दुर्वा शिर चढता (२)
पूजन करीने जीवो (२) चरणे शिर धरता जय० ३
गणेश गौरी सुतने सउ जन आराधे (२)
आराधी गणपतिने (२) पछी बीजे वाधे जय० ४
दु:खहर्ता सुखकर्ता सहाय करो स्वामी (२)
आप कृपा मेळववा (२) नमीए शिर नामी जय० ५

ईश्वरस्तुति.

पद ८. भागवतनो लय.

नमुं प्रेमथी हे जगस्वामी
प्रभु आप छो अकळ अगामी;
अबळाने सुमति देनार
सुखदाता प्रभु नमस्कार. १
करावो सदाये शुभकाम
जेथी शोभे जगे धन धाम;
शुद्ध बुद्धितणा छो दातार
सुखदाता प्रभु नमस्कार. २

पति प्रतिनी देजो भक्ति
शुभ कर्ममां प्रकटे रति;
जेथी मळे संसारमां सार
सुखदाता प्रभु नमस्कार. ३

दोष कोईना जोवा न पामुं
तेम माहरा हृदयथी वामुं;
करुं संपथी सर्व व्यवहार
सुखदाता प्रभु नमस्कार. ४

सर्व प्राणीप्रति धरुं प्रीत
करुं अंतरथी तेनुं हित;
दया राखुं हृदयमां अपार
सुखदाता प्रभु नमस्कार. ५

क्षमा संतोष शांतिने आपो
दोष दुर्गुण उरना कापो;
क्लेश मात्रनो करजो संहार
सुखदाता प्रभु नमस्कार. ६

सर्व संबंधीने सुख थाय
एवी कृति जो मुजथी कराय;
त्यारे सार्थक जन्म गणाय
सती नाम जगे धरावाय. ७

सावित्री दमयंती राणी
जेने अद्यापि विश्वे वखाणी;
सीता साध्वी अपरंपार
अमने करजो एवां विश्वाधार. ८

एवी अनेक सती विख्यात
गुण गाईं थाउं रळीआत;
एवुं बळ दो जीव दातार
पुनः पुनः करूं नमस्कार. ९

सद्गुणो सजवा विषे.

पद ९. गरबी.

सखी सद्‌गुणो सजीने जगे शोभीए रे
जेथी मळे सदा सन्मान. सखी० १
बेनी दुर्गुणोमां क्षण नव थोभीए रे
तो ना थईए कदीए हेरान. सखी० २
साचां भूषणो छे सद्‌गुणो आपणां रे
तेने पहेरवा आणीने उमंग. सखी० ३
बीजां भूषणोनां थाय अंते तापणां रे
तेनी भीतरमां रहे छे भुजंग. सखी० ४
सुखसंपत्तिमां झांझां ए छे कामनां रे
वळी विपत्तिमां जाणो एने ढाल. सखी० ५
बन्ने समये वधारे जगे नामना रे
माटे एने बेनी धरीए हाल. सखी० ६
जोने सद्‌गुणीनां नेत्र केवां निर्मळां रे
केवा प्रेमथी करे छे परकाम. सखी० ७
तेथी अंतर तेनां छे अति उजळां रे
नक्की पामे एतो जगपतिधाम. सखी० ८

शाळामां भणवा जती बाळानां वचन.

पद १०. गरबी.

बेनी चालो आपण आज भणवा जईए रे
लई सद्‌विद्यानुं ज्ञान सुखीआं थईए रे. १
छे धर्म नीतिनुं ज्ञान सउथी सारूं रे
तेमां चित्त परोवी आज गणीए प्यारूं रे. २
सौ सुख वसे ए मांह्य ते मेळवीए रे
दुर्गुणनां बाळी बीज मन केळवीए रे. ३
आ क्रोध छे दुःखनुं मूळ ते नव करवो रे
वळी लोभ गणीने शूळ सदा परहरवो रे. ४
शुभ विद्या लेवा चित्त चोडी देवुं रे
ज्यां त्यांथी साधी हित सुखने लेवुं रे. ५
सउ सहीयर उपर प्रेम साचो आणी रे
लघुवयमां करीए बेन शुभ कमाणी रे. ६
आ अवसर विद्याकाज रूडो जाणी रे
मन मतिने करवी शुद्ध सुधारी वाणी रे. ७
मात तातनी जाणी बुज सेवा करीए रे
पछी सर्वने देवा सुख मति विस्तरीए रे. ८

प्रातःकाळे भणवानुं स्तवन.

पद ११. चोपाई.

व्हाणे वेलां उठो व्हेन, वीतिगई निद्रानी रेन;
नेत्र वींचीने श्री हरि स्मरो, शय्यामां बेशी उच्चरो;

पोताना कर सामा धरी, जोवुं तेमां दृष्टि करी;
अग्रे बसीयां लक्ष्मी सती मूळे देवी सरस्वती;
मध्ये श्रीगोविंदनुं ठाम, स्मरी त्रणेने करीए प्रणाम;
केश समारी उभां थवुं, विचार्या विण ना दोडी जवुं;
भूमि पर पग मुकवा पडे, स्तवीए नही तो दोषो नडे;
विश्वधारिणी छो उत्तमा, पादस्पर्शनी देजो क्षमा;
जमणापगथी डग मुकवुं, नित्य कर्म ए ना चुकवुं;
पछी सर्वे करवो व्यवहार, सुखीआं थई फरवुं संसार;
नीति नियममां प्रीति धरी, कीर्ति जग जाशे विस्तरी;
रुडी रीते जो चालीए, तो सुख साचामां महालीए.

श्रीकृष्णस्तुति.

पद १२. दोहरा.

स्मरुं सदा श्रीकृष्णने भीडभंजन जगदीश,
शरणागतने पाळीने रिपुनां छेद्यां शीश. १

भक्तजनोने कारणे लीधो मानुष देह,
दोहलता जग दाखवी उछरीआ परगेह. २

त्रण जगतनो नाथ थई नाम धर्युं गोपाल,
धाबळी ओढी वनमां राखी गौ संभाल. ३

असुरो मार्या निज बळे गोकुलमां भगवान,
गोपवधूना प्रेमने आप्युं प्रभुए मान. ४

इंद्रतणो मद तोडवा गिरिनो ओच्छव कीध
इन्द्रे तदा मेघराजने त्रुटवा आज्ञा दीध. ५

मुसलधारे वृष्टिओ पडे गोकुलमांह्य,
अंगुलीए पर्वत धरी राख्यां सौ जन त्यांय. ६

विघ्न ज लेश नडे नहीं ज्यां छे जगदाधार,
विविध प्रसंगे रक्षीने तार्या निज नरनार. ७

मथुरांमां जई माधवे दाखव्युं जोर अधिक,
हस्ती हणी मल्ल मारीने आव्या कंस नजीक. ८

करथी केश ग्रही हण्यो पापी कंसासुर,
अरिरहित पृथ्वी थतां वाध्यो आनंद उर. ९

दुष्टो नाशी छुटीआ धर्मोने थई लहेर,
एकी भावे हरि भजे ज्यां थई छे प्रभुमहेर. १०

प्रभुकृपा शुं वर्णवे पामर विषयी जन,
जे सद्भागी प्राणीआ तेनां समजे मन. ११

माटे जीव जगमां रही भज भज वैकुंठनाथ,
दुःखरूप आ संसारमां सत्वर ग्रहेशे हाथ. १२

शक्तिनी आरति.

पद १३. आरति.

जयदेवी जयदेवी जय जय महाशक्ति० (२) टेक०
आ भव मध्ये आपो (२) उर साची भक्ति. जय० १

आ जग यंत्र अपार आपथकी चाले मा (२)
आप विनाना जीवथी (२) तृण पण ना हाले. जय० २

सिंह वाहन देवी असुरो हणनारां (२)
देवतणां दुःख टाळी (२) सुखो करनारां. जय० ३

घट घट वसीने मात रक्षो जीव प्रीते (२)
अद्भुत शक्ति नीहाळी (२) नमन करूं नीते. जय० ४
करीने मुजपर महेर वास करो उरमां (२)
उपासी आपने नित्ये (२) वहुं भक्ति पुरमां. जय० ५
जगजननी महा माया महासत्ता धारी (२)
प्रेरक छो प्राणीनां (२) दो बुद्धि सारी. जय० ६

धोरण त्रीजुं.

ईश्वरप्रार्थना.

पद १४. धनाश्री.

प्रेमे प्रणमुं आज, जगपति, प्रेमे प्रणमुं आज.
सार्थ करो अम काज, जगपति, प्रेमे प्रणमुं आज.

शुभ कर्तव्य करावो दाता, प्रियतम वेनो काज. जगपति० १
शुद्ध नीतिने पंथे वहीने, पामीए भक्ति झाज. जगपति० २
आश्रम धर्मने योग्य प्रकारे, पाळीए प्रेमे महाराज. जगपति० ३
दीनता आदि दुःखो स्वप्ने, न्याळीए ना सुखभाज. जगपति० ४
सद्धर्म पाळी कीर्ति सभाळी, धारीए दीलमां दाझ. जगपति० ५
संप ने शांति सर्वत्र अर्पो, तो ना थईए नाराज. जगपति० ६
क्लेश कुसंपनां बीजने बाळो, तो तो वधे अम लाज. जगपति० ७
उपेक्षी ईशने सुखो लेवा, थाके मथीने समाज. जगपति० ८
एके सुख ना मळतुं क्यांही, मिथ्या करता अवाज. जगपति० ९
माटे प्रथम विनवीए त्राता, जाणी सदा शिरताज. जगपति० १०
वनिताना विश्राम छो साचा, दाखवो सत्य ईलाज. जगपति० ११

आळस त्यजवाविषे.

पद १५. साखी.

करीए न आळस संग, शाणी सखी, संग न करीए,
धरीए अतिशें उमंग, शाणी सखी, उमंग धरिए.
आळसु जन जगमां सदा, पामे विध विध दुःख,
मिथ्या मथन करे कदी, तो पण नावे सुख. शाणी०
खावुं पीवुं उंघवुं, आळसुने मन मोज,
वधे रोग, घेर वैदने जावुं पडे तेने रोज. शाणी०
जोर घटे तनमनतणुं, ज्यां त्यां कष्ट देखाय,
एह प्रताप आळसतणो, विवेकीने समजाय. शाणी०
सज्जनथी शीख मेळवी, करवो नित्य प्रयास,
बळ बुद्धिमां वाधतां, आवे उरे उल्लास. शाणी०
प्रयत्नथी फळ पामता, एनां अति दृष्टांत,
माटे सुयत्ने जामीने, शोधी लेवा श्रीकांत. शाणी०
सुखने ज्यां ज्यां देखीए, त्यां त्यां यत्न ज होय,
ग्रास न मुके मुखमां, ते जन तृप्ति न जोय. शाणी०
शरीर ए महायंत्र छे, तेने चढाववो ना काट,
निरुपयोगी जो थयुं, तो तो थशे उच्चाट. शाणी०
सुखरूप जीवन गाळवा, जेने छे उर आश,
ते दृढयत्ने रत रहो, शास्त्रतणी शिख खास. शाणी०

सद्गुण लेवा विषे.

पद १६. गरबी.

प्रेमथी प्रेमथी प्रेमथी रे सखी सद्गुण शीखीए प्रेमथी.
जन्म धरीने स्त्रीनो आ जगमां
नाम वधारो शुभ काजथी रे. सखी०

मातपितानी आज्ञा पाळी
वहेवुं सदा कुळलाजथी रे. सखी०
विद्या विधविध भणी गणीने
कळा जाणवी बधी भातनी रे. सखी०
गृह व्यवहारने खेडीए सुरीतथी
भुल न करवी को वातनी रे. सखी०
पूर्वनी सतीओ जेवां थवाने
उद्यम करीए खंतथी रे. सखी०
आज लगी तेनां नाम अमर छे
थईए आपण तेवां मनथी. रे सखी०
सती सावित्री जोने केवी छे
पति छोडाव्यो यम हाथथी रे. सखी०
जे यम कोईने कदी न मुके
ते मुक्यो सतीना प्रतापथी रे. सखी०
माटे आपणे प्रतिव्रत पाळवुं
पतिआज्ञामां रही नेकथी रे. सखी०
त्रिलोकत्राता बळ बहु आपो
वहीए सुमार्गे अमो टेकथी रे. सखी०

परोपकार करवा विषे.

पद १७. ("पुनमचांदनी" ए लय).

जगमां जन्मीने, परहित करवा धारवुं रे,
ए सम जगमां बीजुं नहि को रुडुं काम,
राखी हाम, खरची दाम, ते ज विचारवुं रे.

दीन दुःखीआंओनी, दाझ धरीने चालवुं रे,
करवी साचा दीलथी, तेवांओने स्हाय. जगमां० टेक

आर्त जनोने भाळतां धाजो शाणी बेन,
जेवो खप तेवां थजो, देवाने सुख चेन.
परदुःख टाळ्यानुं पुण्य अति संभारवुं रे,
विक्रम राजानो धारी उर वृत्तांत. जगमां० १

दुःख वेठो सुख आपवा, दुःखविण सुख ना होय,
दुःख कसोटीए चढे, ते प्रभु कंठे स्होय.
परने सुख करवा, धीरजवान अति थवुं रे,
कां जे जगमां तेने नींदे, स्वार्थी लोक. जगमां० २

स्त्री स्वभाव दयाळु ने, कोमळ जात प्रसिद्ध,
तेवी रीति आदरी (ते) करवुं जगमां सिद्ध.
निर्भयता ग्रही बेनो, पर दुःख हरवाने जवुं रे,
कार्य करीने रहेवुं दुःखद अहंथी दूर. जगमां० ३

प्रभुमहिमावर्णन.

पद १८. गरबी.

बेनो गाओ ईशतणा गुण हरखी रे,
एनी अद्भुत लीलाने नीरखी. बेनो० १

जोने सर्व तणा सुख काजे रे,
केवी महेर करी छे महाराजे रे,
प्राणी मात्रनां दुःख जेथी भाजे. बेनो० २

शीत ताप ने वृष्टि आवे रे,

रते रते शोभा नवी लावे रे,
जुदां जुदां फळो उपजावे, रे. बेनो० ३
शीत काळे थंडी घणी लागे रे,
ते शमवा कर्युं उन आगे रे,
धारी अंगे जनो कष्ट भागे. बेनो० ४
उष्ण काळे पडे ताप भारी रे,
खेंचे वारि कीरणो प्रसारी रे,
लई खारूं दीये मीठुं वारि. बेनो० ५
वर्षा काले ते जळ वर्षावे रे,
शुद्ध क्षेत्रमां धान्य पकावे रे,
एक कणना सो कण उपजावे. बेनो० ६
जीवो ते थकी सउ अर्थ सारे रे,
तोए मंद जीवो ना विचारे रे,
क्षण पण प्रभुने न संभारे. बेनो० ७
प्रभु पाड जीवोथी ना वळता रे,
एने सामान्य जीवो ना कळता रे,
ब्रह्मज्ञानी मात्र एमां गळता. बेनो० ८
बेनो आपणे समजीने रहेवुं रे,
एना उपकार प्रति चित्त देवुं रे,
प्रति पळे हरि नाम लेवुं. बेनो० ९
प्रभु गुण गाइने नमवुं रे,
सुख दुःख संसारनुं खमवुं रे,
मन मारी हरिपदे शमवुं. बेनो० १०.

बारमास.

पद १९. ("रघुपति राम" ए लय.)

कार्तिके जन शुभ कर्म करता रे,
एकादशीए तुलशी लग्न ठरतां रे,
वृंदादेवी श्रीकृष्णशुं बरतां,
जगे जाणो धर्म ज छे सुखदाता रे. टेक

मागशर महिनो श्रीहरिनो कहावे रे,
एकादशी व्रत शास्त्र बतावे रे,
आचरो भक्तजन शुद्ध भावे. जगे० १

पोषे मकर राशिमां सूर्य आवे रे,
पुण्य दाने प्रीति जन लावे रे,
दान देवा याचकने सुभावे. जगे० २

महाए प्रथम आवे नवरात्री रे,
वद चौदशे आवे शिवरात्री रे,
सेवो रात्री सुयोग पदात्री. जगे० ३

चार मास शियाळाना जातां रे,
होळी आवे फागण मास थातां रे,
हरिधाममां रंग रमाता. जगे० ४

चैत्रे ताप अधिको विचारो रे,
नवरात्रीनो उत्सव सारो रे,
रामजन्म दिवस जगप्यारो. जगे० ५

वैशाखे नव जाणवा जेवुं रे,
शुभ मुहूर्त तृतियानुं लेवुं रे,
रूडुं कार्य आरंभी देवुं. जगे० ६

ज्येष्ठे दसमी लगी तीर्थ न्हाये रे,
दशमे गंगाजीजन्म सुहाये रे,
घटफळ सत्पात्रे अपाये. जगे० ७

अषाढे नवरात्र तो आवे रे,
एकादशी तो मोटी कहावे रे,
व्रतारंभ करे जन भावे. जगे० ८

श्रावणे बहु वार तहेवार रे,
लीधो श्रीकृष्णे लीलावतार रे,
शक्ति विचारी करवो संचार. जगे० ९

भादरवे पितृऋणने देवुं रे,
श्रद्धा धारी जेने मळे जेवुं रे,
करी कार्य प्रभु नाम लेवुं. जगे० १०

प्रसिद्ध नवरात्र आसोए जाणी रे,
एने माने जगे सर्व प्राणी रे,
पूजे देवी साचो प्रेम आणी. जगे० ११

वर्ष अने दीवाळी आवे रे,
घेर घेर आनंद बतावे रे,
धर्मी जनोने सुखमां सुहावे. जगे० १२

शिवप्रार्थना.

पद २०.

दोहरा.

जय पार्वतीपति ईशने, जय जय गिरिजानाथ,
नंदी वाहन शिवनुं, गणेश पुत्र छे साथ. १.

भोळा शंभु भक्तना, पूर्ण करो मन काम,
तेथी जीव सुख माणशे, ले शंकरनुं नाम. २.
पात्र अपात्र जुवो नहि, एवा दीनदयाळ,
दृढता धारी जे भजे, तेनी लो संभाळ. ३.
व्याघ्रांबर धारण करी, भस्मे लेपन देह,
सर्पभूषण जेणे धर्या, शिवनी विभूति एह. ४.
जय कैलासपति प्रभु, जय योगीश्वर देव,
अगम्य रूपने जाणवा, जीवो करता सेव. ५.
ध्यान धरी निज रूपमां, रमता श्रीमहादेव,
ते पद लेवा ऋषिमुनि, तजे उर अहमेव. ६.
सर्व प्राणीना हृदयमां, वसी रह्या परमेश,
तेने ओळखवा प्रभो, युक्ति दो हमेश. ७.
आप कृपा जव थाय तो, ना रहे कांई न्यून,
माटे शिवजी याचीए, फळद करजो पुन. ८.
जगजननी माता दीधी, अमने ए आशिष,
सतीतणा गुण साधीने, मेळवीए योगीश. ९.
भेद नथी शिव शक्तिमां, उभय एक स्वरूप,
माटे विनवी मागीए, दो वर आज अनूप. १०.
मंगळ ते रूप आपनुं, जीवो न जाणे लेश,
कथन करे सत्शास्त्रमां, प्रेमीना ज जगेश. ११.
प्रेम दीयो ते अम उरे, हे सतीपति महेश,
वार वार ए याचीए, त्राहि त्राहि विश्वेश. १२.
सौ साथे मळी आपने, करीए सहस्र प्रणाम,
अंगीकार करीने विभो, राखजो तम नाम. १३.

नम्रता विषे.

पद २१. धनाश्री.

नम्रपणामां सार, जगमां, नम्रपणामां सार. जगमां.
सउ सुखदाता नम्रपणुं छे-सेवे मळे भवपार. जगमां.
अभिमानी जन उंचा रहेता-करता न ते सुविचार. जगमां.
गुरुपणुं छे नम्रपणामां-मोटपमां दुःखमार. जगमां.
भारी होय ते नीचुं बेसे-हळवुं उपडे निरधार. जगमां.
सज्जन होय ते सरळ थइने-करता निज वे'वार. जगमां.
दुर्जन ज्यां त्यां राढ मचावी-क्लेश करे छे अपार. जगमां.
यश कीर्ति आवे नम्रताथी-वळी मळे प्रभुद्वार. जगमां.
जगनुं सुखने वळी प्रभुनुं-मळे निश्चे मन धार. जगमां.
प्रीति वधे छे नमनताथी-जोरथी सुखसंहार. जगमां.
सुख अधिकां एमां वस्यां छे-कहेतां न आवे पार. जगमां.
सुख थवानी जो उर इच्छा-तो धर एपर प्यार. जगमां.

सत्य वदवा विषे.

पद २२. गरबी.

सत्य वचन जेवुं तप नथी आ विश्वमां जो,
सत्य पाळतां वधे छे कीर्ति लोकमां जो. सत्य.
सुख अंतरे सत्येथी सदा आवतुं जो,
एवुं सत्य तो सुभाणी मन भावतुं जो. सत्य.
अविचारी मन सत्यने ना ओळखे जो,
तेथी तेवां जन नित्य दुःखथी धखे जो. सत्य.

माटे जुठी वाणी कदीए न बोलवी जो,
दृढ नेम धारी साची वाणी बोलवी जो. सत्य.
हरिश्चन्द्र सत्य वाणी वदीने वद्या जो,
तो तो नाम तेनां आज लगी छे रह्यां जो. सत्य.
निज स्त्रीने पण बोध तेवो आपीने जो,
अंते सुख पाम्या सर्व दुःख कापीने जो. सत्य.
प्राण जातां लगी सत्य थकी ना चळ्या जो,
दुःख अंतमां तो तेने प्रभुजी मळ्या जो. सत्य.
पुनः राज्यपाट पुत्र सह पामीआ जो,
रुडा बोधथी ते सुखमां विरामीआ जो. सत्य.
वाणी वर्तनोमां सत्य सदा राखवुं जो,
सत्य कीर्ति पामी अकथ सुख चाखवुं जो. सत्य.

सुनीति धारवा विषे.

पद २३. कंकोतरीनो राग.

जगे सुनीति धारीने चालीए,
हळी मळीने करीए वे'वार, वधारीने भार,
जो सुख होय पामवुं. टेक.
मान मोटम मनमांथी काढजो,
गणी सर्वने निज समान, देवुं यथा मान. जो सुख० १
क्लेशवृक्षनां मूळने बाळजो,
जगे भाळतां क्लेशाभास, करो सद्य हास. जो सुख० २
सगां संबन्धी ने जगजनशुं,
राखो प्रेमथी अल्प संबन्ध, न थावुं त्यां अंध. जो सुख० ३

प्रेमपाश सबळ जगे आणवो,
माटे बंधातां करवो विचार, न खावो ते मार. जो सुख० ४
मातपितानो बदलो तो ना वळे,
तोए भक्तिथी करीने प्रसन्न, लो आशीर्वचन. जो सुख० ५
सासु ससराने पण तेवां जाणवां,
कां जे धर्मनां ए मात तात, सेवो भली भात. जो सुख० ६
मातपिताए दानमां आपीने,
भर्ता ठेरवी कीधो विवाह, पूजो तेना पाय. जो सुख० ७
पतिभक्तिमां अव्वल सदा रहो,
मीलावो तेनां नेनमां नेन, ने वेणमां वेण. जो सुख० ८
कोई वाते न जुदां तेथी थवुं,
कहे स्वामी ते करवुं नित्य, आणी उर प्रीत. जो सुख० ९
परणी स्त्रीओ पतिने अधीन छे,
मीठी माडीथी पति अधिक, धारो तेनी बीक. जो सुख० १०
लग्न वेळा छेडा गांठे बेउना,
तेना कारणनो करीए विचार, ने तरीए संसार. जो सुख० ११
प्रेमगांठ पतिउरे बांधवा,
करे सूचना शास्त्र ने जन, ते धारवी मन. जो सुख० १२
ज्यां त्यां सार ग्राही थई चालीए,
सर्व समजणनो ए सार, धरो जगे प्यार. जो सुख० १३

सूर्यनारायणनी आरति.

पद २४. आरति.

जयदेव जयदेव, जय भास्कर देवा, (२)
नभमंडळमां प्रकटी, (२) महता जनसेवा. जय० टेक.

समदृष्टि भगवान, सउने सुख आपो, (२)
तिमिर-हरीने जीवनां, (२) केम दुःख कापो. जय० १

साक्षी कर्मतणा थई, जीवोने निरखो, (२)
सत्कर्मी प्राणीने, (२) भाळी वर हरखो. जय० २

अतुल तेजभंडार, आपतणुं भाळी, (२)
आराधे जन प्रेमे, (२) दुष्कर मन वाळी. जय० ३

उपासी रविने कंईक, मोटा वर पाम्या, (२)
आनंदे वसी भवमां, (२) सत्सुखे जाम्या. जय० ४

प्रखर प्रभाथी सुख, जगजीवने करता, (२)
आकर्षक शक्तिथी, (२) रोग शोक हरता. जय० ५

त्रिसंध्ये स्तवी देव, प्रेम धरी प्रणमुं, (२)
प्रकट थजो अभ्यंतर, एम वदी विरमुं. जय० ६

धोरण चोथुं.

पद २९. महाड.

प्रभु प्राणदाता, करो सुख शाता, स्तवे वनिता वार वार.

जन्म लई अमो आवीआं रे, संगे कर्मनो बोज,
प्रतिदिन भिन्न फळो भोगवीए, करतां कर्मनी खोज. प्रभु. १

पूर्वे हतां अज्ञानमां रे, नहोतुं हृदयमां भान,
आ क्षण आप कृपाथकी रे, अंतर आवी सान. प्रभु. २

साह्य करो शुभ कार्यमां रे, टाळी अबळादुःख,
दीनता ने खिन्नताने, हणीने आपो सुख. प्रभु. ३

अंतरमां श्रद्धा भक्ति ने, वळी आपो उत्साह,
जेथी सद्गुणनुं बळ वाधी, पीडे ना भवदाह. प्रभु. ४
शीयळ नीतिने पाळीए रे, वळी ते आ भव मांय,
देहांते प्रभु धामे आवी, साचुं सुख पमाय. प्रभु. ५

दृढता धारवा विषे.

पद २६. ("बलिहारी केवो" ए राग.)

ढताने धारे ते तो साचुं कमाये,
जगतनो नाथ पण तेथी रीझाये. ते तो० टेक.
पुख्त विचार करी कार्य आरंभे,
विघ्न नडे ने भले मध्ये ना थंभे. ते तो०
वाणी वदीने फरी तेने न टाळे,
चलित स्वभावे सर्वे सुकृत बाळे. ते तो०
नेन वेन ने वेण एक ज राखी,
आचारे मुके मळे सत्यनी साखी. ते तो०
शिरने साटे जेणे दृढताने धारी,
प्रकट थइने हरिए लीधा उगारी. ते तो०
काम न सहेलुं माटे करवुं ए खंते,
आग्रह सेवे पार पडशे ए अंते. ते तो०
रणमां चडे छे ते तो शूरा कहेवाये,
कायर जनथी ना हाम भीडाये. ते तो०
कायरपणुं हीन पदवी बतावे,
शूरत्व शोभे जब दृढता प्रभावे. ते तो०

जप तप व्रत सउ एथी कराये,
छग डग उरथी ना एके सधाये. ते तो०
शास्त्रनी शिक्षा मानी दृढताने धरिए,
दुःख अथाग पडे तोए ना फरीए. ते तो०

भूमिवर्णन.

पद २७. ("शुं नटवर वसंत" ए लय.)

शी रम्य रसीली भूमि खीली रही,खीली रही जग खीलावी रही. शी.
वृष्टिनी धारा पडे, गगनथकी चोमेर,
वायुनुं बळ वाधतां, आवे शीतळ ल्हेर.
वादळीओ श्याम रंगे जाये वही, जाये वही वेगे जाये वही. शी.
दिवस जतां वसुधा धरे नील वर्णनां वस्त्र,
शोभा जेनी ना कवे रसना होय सहस्र.
अति सुंदर अवनिरूप सउने लागे रे,
जाणे जोतां दुःखीनां दुःख सहजमां भागे रे.
क्षणमां विद्युत चमकती अतुल तेजभंडार,
निज स्थळथी जो छुटी तो करे सर्व संहार.
जगजने तेथी तेनी भीति ग्रही, भीति ग्रही, उरे भीति ग्रही. शी.
क्षेत्रो रुडां धान्यनां सर्वे स्थळ देखाय,
बीजो मुठी ओरीने पाक अधिकां थाय.
पाडे पुरूं मनुष्यने अन्न पशु पण पाळे रे,
घास चारो दई भली भात जीव संभाळेरे.
लीलां कण पक्षी चरी तृप्त अधिकां थाय,
रखेवाळ मारे जदा तव ए उडी जाय.
एवी सुफळदाई भूमि सउए चही, सउए चही, प्राणीमात्रे चही. शी.

लीलां पीळां वसनथी विलसी अवनि मात,
तुज विण क्यां पग मांडवो रे तुं पर जीव जात.
छे अतुल मात उपकार, जीवो ना लहेता रे,
निंद्य वस्तु भूमिमां सद्य, नांखी देता रे.
क्षमा मूर्ति विष्णुप्रिया कदी करे ना क्रोध,
पण उलटी शांतिथकी दीये जीवने बोध.
क्षमा गुण मारो लीयो जीवमात्रो अहीं-मात्रो अही-
सत्पात्रो अहीं-शी रम्य.

परोपकारी कार्य करवाविषे.

पद २८. गरबी.

प्रीते कार्य करोनी शुभ आजथी रे,
जेथी थाये देशने अति लाभ जो. प्रीते० टेक.
दु:ख टाळवा दु:खीनां दिलमां धरो रे,
श्रीमंत थईने श्रीथी सारो अर्थ जो. प्रीते० १
मोह जगत्नो छोडीने चालतां जो,
आवे हृदये सुविचारथी ज्ञान जो. प्रीते० २
बाळा अनाथना प्रति होंशथी रे,
जोई खंते करोनी तेने स्हाय जो. प्रीते० ३
निज धर्म विचारी जगे म्हालतां रे,
थाशे सर्वत्र जयजयकार जो. प्रीते० ४
वाणी वर्तनोने एक रीते राखीने रे.
थाओ जगमां नमुना रूपजो. प्रीते० ५

जेवे जोइए तेवी सहाय आपीने रे,
लेवी अंतरनी साची आशिस जो. प्रीते० ६
कुसंप केसने सदाना अलगा करी रे,
द्वेष दोषने दई देश पार जो. प्रीते० ७
समभाव धरी सर्व प्राणीने जुओ रे,
कांजे एक सजनो सरजनार जो. प्रीते० ८
तेने अंतरे निहाळी सुख माणवुं रे,
दया दाने करे ते लीला लहेर जो. प्रीते० ९

स्त्रीमहिमा.

पद २९. साखी.

गृहनी शोभा छे नार, जगे जोतां ए ज जणाशे.
रुडी नारे दीपे छे संसार, जगे जोतां ए ज जणाशे.
नारी सारी जेतणी, तेने सुख अपार,
भुंडी भारजा जो मळी, बगड्यो तेनो संसार. जगे० टेक.
खावुं पीवुं आदिने, सुखनां जे जे द्वार,
सुकुळ नारे सांपडे, अनुभवे जन ठारे ठार. जगे० १
पुरुष छे राजा पदे, नारी जाण प्रधान,
चतुर प्रधान जे राजनो, तेनो राजा पामे संमान. जगे० २
पुरुष मेळवता जगे, महान प्रयत्ने धन,
सोंपे निज नारी करे, जुजवुं न राखे मन. जगे० ३
सद्‌गुणी स्त्री तेहथी, करे सकळ व्यवहार,
नीति अने शुभ रीतिथी, संची वधारे भार. जगे० ४

विपदे पतिने साह्य थई, टाळे सघळां दुःख,
ते नहि स्त्री पण देवी छे, कां जे देवो पण दे सुख. जगे० ५
दमयंती सावित्री ने, द्रौपदी जे नार,
निज पतिने सुख आपवा, कष्ट वेठ्यां छे अपार. जगे० ६
महान् पदे पुरुषो चढ्या, ते पण स्त्रीनो प्रताप,
रत्नगर्भा नारीओ, एम मळी छे शास्त्रे छाप. जगे० ७
आजे ते यश राखवा, धरवी मनमां होंश,
कष्ट सही सती नामने, लेवा धरो उर जोश. जगे० ८

स्त्रीत्व मेळववा प्रभुप्रति याचना.

पद ३०. ("नाथ तमे तुलसीने पत्रे तोळाया." ए लय.)

प्रभो, नारी जातने दो मति सारी, जेथी आवे सदा सुख वारी. टेक.
नारीओ निज कर्तव्य न धारे, तेथी आ थाय खुवारी,
अज्ञानमां वही दिवसो वीतावे, जाय आ भवथकी हारी. प्रभो० १
पतिव्रतानुं भूषण सबळुं, तेने मुकेछे विसारी,
क्षणिक जगत्‌ना शृंगारो सजवा, अति धरे होंशीयारी. प्रभो० २
सुनीति धर्मनो बोध प्रजाने, कदी न दीये संभारी,
विषयविलासमां विचरी सदोदित, मुके निज शिर आरी. प्रभो० ३
मातृपद छे मोटुं जगत्‌मां, (तेने) कृपाथी दोनी सुधारी,
जेथी प्रजाओ धर्मना मर्मने, जाणी वहे ते विचारी. प्रभो० ४
कूप महान् प्रभु अत्र राजे, पण नहि तेमां वारि,
अंजलि भरीने तृषित् शुं पीए, प्राण जवानी ए बारी. प्रभो० ५
नीतिधर्मनुं शिक्षण आपे, एवी हती पूर्वे नारी.
ते बल अर्पो आज दयाथी, याचना एज छे मारी. प्रभो० ६

आलस्यप्रमादने स्वप्ने न सेवे, थाय सुपंथविहारी.
मुक्तपणानुं महासुख लेवा, प्रीते बने अधिकारी. प्रभो० ७
वृक्षना मूळमां वारि सिंचातां, शोभा वधे अति भारी.
तात ! शोभावो स्त्रीने मति सिंची, दीन विनंति स्वीकारी. प्रभो० ८

श्री सदाशिवनी आरति.

पद ३१. आरति.

जयदेव जयदेव, जय पार्वतीईशा, (२)
मंगळकर सुखदाता, (२) जय जगदाधीशा, जय० टेक.
शंभु सात्त्विक देव, जनने वर आपो, (२)
भाव धरी भक्तोना, (२) संकट सौ कापो. जय० १
अति पुनीत कैलास, ज्यां शिवजी वसीया, (२)
शिवनां दर्शन लेवा, (२) भक्तो त्यां धसीया. जय० २
बील अर्क ने पुष्प, शिवने प्रिय लागे, (२)
प्रेम धरी अर्पे तो, (२) दुरित सहज भागे. जय० ३
सर्पाभूषण अंग, व्याघ्रांबर धारी, (२)
चिताभस्मने चोळे, (२) अंके सती नारी. जय० ४
नंदीपर थई स्वार, भूत टोळी संगे, (२)
अद्भुत क्रीडा करता, (२) नाचे बहु रंगे. जय० ५
अकळ कळा ए महेश, शकीएना जाणी, (२)
आप कृपा उर थाये, (२) तव लईए माणी. जय० ६
सदाशिव महादेव, दान दया देजो, (२)
सौ साथे मळी नमीए, (२) मानी ते लेजो. जय० ७

पांचमा तथा छठ्ठा धोरण माटे.

प्रभुप्रति याचना.

पद ३२. हरिगीत.

प्रभु प्रेमथी आजे नमुं, अबळातणी स्तुति सांभळो,
निज पर तणुं हित साधवाना, (आ) कार्यमां प्रीते मळो;
हित साधीए तन मन अने, वळी धन थकी स्त्रीजातनुं,
स्त्रीजातिने सहायक थई, सुख मेळवुं भली भातनुं.
पूर्वनी स्मरी शुद्ध सतीओ, दील अति हरखायछे,
तेवी कृतिओ साधवाने, होंश मुजने थायछे;
बळ आपजो हृदया विषे, शुभ कार्यमां मति नांखीए,
सत्य शील संतोष सेवी, दुर्गुणो ना झांखीये.
सीता अने दमयंतीने वळी, अनसूया जे महासती,
सुलोचना, सावित्री ने, गुणवान छे सती पार्वती;
एवां थवांने बळ दीयो, अम उरमां आजे प्रभु,
करुणा करी दोषो हरी, शुभ गुणने देजो विभु.
सुख शांतिओ वाधे जगे, एवी कृतिओ आवडे,
संपी रहे जगजीव तो, ना क्लेश दृष्टिये पडे;
शुभ यत्नमां आगळ वधी, प्रीते करुं जग कामने,
उत्साह अने आदर ग्रहुं, शोभा मळे स्त्री नामने.

स्त्री जातिने सहाय्य करवा विषे.

पद ३३. साखी.

अरज छे एटली आज, सुशील बेनो, अरज छे आजे.
स्वीकारो ते जनहित काज, कृपा करो, जनहित काजे. टेक.

जे गुणो ने कर्मथी, शांति उरमां थाय,
तेवा सद्गुण धारीने, पामो यश जगमांह्य. सुशील० १
वस्त्रालंकारो करे, उपरनी शोभाय,
पण सुगुण ना होय तो, व्यर्थ श्री वगोवाय. सुशील० २
विद्याधनवंतां थई, करो कार्य महान्,
शुभ कार्योमां स्हाय थई, आपवुं समये दान. सुशील० ३
स्वार्थ समीप परार्थने, आपो वसवा ठाम,
तेथी उच्च परमार्थने, सेवी लीयो सुखधाम. सुशील० ४
दु:खी बाळा कारणे, दाझो दीलनी मांह्य,
कष्ट अधिकां वेठीने, करजो खंतेथी स्हाय. सुशील० ५
एक बेठी अटारीए. बीजी पंके कळाय,
स्वजातिनां ए दु:खथी केम न जीव अकळाय. सुशील० ६
कुळ कुटुंब विषे वसे, एवी जे जे नार,
तेनो पक्ष लई तमो, धाजो व्हेनो आ वार. सुशील० ७
सत्य धर्म विना नथी, मळतुं कोने सुख,
माटे तेने धर्ममां, खीलावी टाळो दु:ख. सुशील० ८
वस्तुना अज्ञानथी, ज्यां त्यां क्लेश जणाय,
ते टळवानां साधनो, एक ज धर्म गणाय. सुशील० ९
जे समये जेवां घटे, करवां जगमां काम,
सावध रही तेवां करो, वापरी तन मन दाम. सुशील० १०

पति सेवा ए ज स्त्रीओने सर्वोत्तम छे.

पद ३४. ("पुनम चांदनी" ए लय)

सत्य सुख रळवाने जगमां, स्त्रीए पतिनी प्रेमथी रे,
करवी सर्व समयमां, तन मनथी सेवाय,
कष्ट विलाय कार्य सधाय, बहेतां उमंगथी रे. सत्य० टेक.

आलस्यादि दोषने, काढी उरथी बहार,
पतिना हितमां रत रही, त्यजवो अन्यनो प्यार.
आर्य धर्मने स्मरी ते पाळो, नित्य प्रहीने नेमथी रे,
पूर्वतणी सतीओना केवा, यद्यपि यश गवाय. सत्य० १

दान तरीके अर्पता, मातपिता निज बाळ,
पति आधीन स्त्री ते थई, ले तेनी ते संभाळ.
शास्त्र तणी नीति ए जाणी, वहेवुं जगमां रे'मथी रे,
अभिमानादि दोषो सतीथी भागी जाय. सत्य० २

कदी मळे रूडो भुंडो, निज कर्मे जीवन,
तदपि प्राणाधारथी, दूर न करवुं मन.
प्राप्त स्थितिनो निभाव करवा, फरवुं अवळा वहेमथी रे,
सन्मार्गे वहेवाथी दुःख न कोथी अपाय. सत्य० ३

जगना विध विध भोगने, देनारो लही एह,
पतिनी आज्ञा पाळतां, तेने सती को केह.
सती थवाने प्रेमे तन, शृंगारो सद्गुणहेमथी रे,
सुनीति धारे तेओ सत्वर कीर्ति कमाय. सत्य० ४

नीति विषे.

पद ३५. गरबी.

सौ शाणी सखीओ आज, विद्या भणजो रे,
भणतरनी साथे बहेन, नीतिने लणजो रे. १
नीति विषे सहु सुख, रहेतां जाणी रे,
ते पाळो कष्टे बहेन, सुनीति शाणी रे. २

नीतिवंत जगमांय, सुखीआं थातां रे,
कुनीतिना पालक जन, अधोगति जातां रे. ३
धर्म जगे वखणाय, नीति जो पाळी रे,
ए विण जाणो सौ धूळ, (ते) ल्यो संभाळी रे. ४
विद्यामां व्हाली बहेन, न आग लगाडो रे,
पाळी प्रेमे नीति ने धर्म, दोष भगाडो रे. ५
चाडी चुगलीनी रीत, नठारी जाणी रे,
कदी जावुं नहि ते पंथ, सुबुद्धि आणी रे. ६
सासरीआमां संप, अधिको राखो रे,
तो पामी पूरण जंप, लीयो सुख लाखो रे. ७
सासु नणंदी पर रीस, कदी ना लावो रे,
मा व्हेन समां गणी तेह, प्रेम जमावो रे. ८
महीयरनी मोटाई, मनमां न धरवी रे,
निज घर वर जाणी पूर्ण, प्रीति त्यां करवी रे. ९
सौ समजणनो ए सार, सद्गुणी थावुं रे,
त्रण कुळनुं वधारी मान, प्रभुपद गावुं रे. १०

स्त्री कर्तव्य.

पद ३५. ("सत्य ज्ञाननी" ए लय).

आर्य सुज्ञ महिलाओ, प्रेमे नीति धर्म विचारो,
चाली तेज सुपंथे, मानिनी पदनुं मान वधारो. टेक.
पूर्व तणी महासती ओ केरी, राखो रुडी रीत जो,
एज नियममां क्रमथी वाधो, प्रीति आणी नीत जो,
सत्य सुखनो ए ओवारो, ज्ञान करे सुधरे जन्मारो,
ज्ञान वारिथी तृषा निवारो. सुज्ञ० १

ए सुख लेवा आ वैभवने, तजवा नथी लव लेश जो,
जे छे ते तेम भोगवी लईने, मनने करवुं वेश जो,
निज पति प्रति प्रीति विस्तारो, तेज ईश लही मन त्यां ठारो,
मळशे एथी सुफळ हजारो. सुज्ञ० २

माता पदने धारण करीने, करजो तेने सार्थ जो,
फलद भूमिमां बी वावेथी, सरशे सघळा अर्थ जो,
प्रजा प्रतिना धर्म संभारो, समीप बेसाडी बोध द्यो सारो,
निर्मळ हृदये थाशे प्रसारो. सुज्ञ० ३

आ भवमां सत्कीर्ति मेळव–वानी कुंची एह जो,
ते जो हस्ते आवी चढी तो, उघडे सुखनां गेह जो,
शील संतोष दया उर धारो, शोक मोहने करवो अकारो,
हृदय करी सद्गुणनो क्यारो. सुज्ञ० ४

देशोन्नति विषे.

पद ३६. ("शुं नटवर वसंत." ए लय.)

हे आर्य भगिनी आ सुवाणी शुणो,
वाणी शुणी रे सद्य सुफळ लणो. हे आर्य० टेक

धारी दीलमां होंशने, करोनी रूडां काम,
नेक निष्ठाथी चालवा जगमां राखो हाम.
हाम धैर्यथी काम सर्व सद्य सुधरे,
करतां परोपकार शुं रे कणो.
शुं रे कणो बेनी, शुं रे कणो, हे आर्य० १

पूर्वतणी महिलातणा अद्भुत जोई जीवन,
ते कृति आजे आदरी सफळ करो आ तन.
अमेरिकाने युरोपमां पण तेवी रे,
स्त्री जाति करे छे काम विचारो केवी रे.
क्षणिक सुखद आ भोगमां ना धारे ते प्रेम,
परार्थ परमार्थे वही निभावे मन नेम.
स्वजात काज केवी दाझ ए तो वावरे,
जोई दृष्टांत दुःख देशनां हणो,
देशनां हणो दुःखद वेषनां हणो. हे आर्य० २

जुओ वळी जापानमां केवो छे त्यां संप,
तेनी आबादी लई आजे पाम्या जंप.
निज स्वार्थ करीने दूर परार्थे फरती रे,
स्वभोगे अल्प पदार्थ मळ्येथी ठरती रे.
उपरना आडंबरो निश्चे ज्यारे तजाय,
फेशन लेशन उलटां मुकेथी सुख थाय.
भाळ्यो ए लाभ तोए नेत्रो न उघडे,
निकट वसीने निज स्थान ना खणो.
स्थान ना खणो, सुखद, स्थान ना खणो. हे आर्य० ३

रूडो बोध लई हवे ठारो दुःखी जन,
अंतरनी दाझो धरी खरचो तन मन धन.
सेवीने ए सुविचार आळस हणजो रे,
स्वपरना सुखने काज सुविद्या भणजो रे.
उदार वृत्ति राखीने चलवो निज व्यवहार,

समयोचित मति कळवी ना पडवा दो का'र
शुभ कृतिये ज्यां त्यां सुख सामुं आवतुं.
निश्चय धारी भावि लाभने चणो,
लाभने चणो, बेनो, लाभने चणो. हे आर्य० ४

पतिव्रत पाळवा विषे.

पद ३७. राग पुनम चांदनीनो

सुख चाहो तो व्हेनो पतिपर प्रेम वधारजो रे;
सत्वर मळशे जगमां श्रीगुरु इष्ट कृपाय,
यजी जगराय मेळवी स्हाय दुःख निवारजो रे.
पति आज्ञामां रहीने निजवृत्तिने ठारजो रे;
थातां प्रातःकाळे प्रेमे पडीए पाय. सुख० १

सती स्त्रीओना वर्तने वहेवुं आ जगमांह्य;
स्वर्ग भूमि निज गृह विषे, लही ना भ्रमवुं क्यांय.
स्वस्थाने स्थिर थई पति प्रभुना गुण उच्चारजो रे;
जेथी एक ज जन्मे संसृतिसिंधु तराय. सुख० २

सावित्री दमयंती ने, सती सुलोचना नार;
चुडालाए बहु श्रमे तार्यो निज भरतार.
तेवी कृतिथी जगमां निज कुळने उद्धारजो रे;
अद्यापि पण तेना अमर नाम गणाय. सुख० ३

शियळ व्रतने पाळवुं, पति परमेश समान;
तन मन अर्पो नाथने, ना धारो अभिमान.
निज वडिलोनी आज्ञा पाळी शुभार्थो सारजो रे;
क्षणभंगुर आ भवमां कीर्ति सद्य पमाय. सुख० ४

व्रत उपवास कर्याथकी श्रेष्ठ गति ना थाय;
निज भर्त्तांना यजनथी उत्तम स्थान पमाय.
रामराज्यनां सुख समा, निज वरनां सुख विचारजो रे;
यथाप्राप्ते मग्न रहेथी, क्लेश कदी ना थाय. सुख० ५

कुटीला स्त्रीओ भोगवे, भले झाझेरूं सुख;
ए सुखथी अदकुं गणो, सत्ये मळतुं दुःख.
अगणित कष्ट पडे पण पति भक्ति न विसारजो रे;
धर्मे जय थाशे एम शास्त्र विषे ज गवाय. सुख० ६

स्वतंत्रपणुं ना धारवुं, स्त्रीए कदी जगमांय;
अधीन रही निज नाथने, भजो सदा जगराय.
सत्संगे विचरी दुःखदायक वृत्ति सुधारजो रे;
दुर्जन संगथी अतिशय भय धारो मनमांह्य. सुख० ७

स्वधर्मना सेवन थकी, अंते हित ज थाय;
प्रभु मळे ने दुःख टळे, जनन मरण भय जाय.
यावत् जीवन तावत् सुगुणे तन शृंगारजो रे;
शांति सदने वसतां चित्त कदी न चुंथाय. सुख० ८

कुदरतनी कळा.

पद ३८. गझल.

जगे जोयुं विचारीने, प्रभुमां प्रेम वधारीने,
हृदयमां ज्ञान प्रसारीने, लीये सुख बुद्धि ठारीने. १
जहिं तहिं एकने भाळुं, चिदंशी ज्ञान रूपाळुं,
मति तेमां रहे ज्यारे, न भाळुं अन्य तेवारे. २

पशु पक्षे करूं दृष्टि, अवनवी निरखुं सृष्टि,
जुदा वर्ण ने जुदी छे कृति, करे चेष्टा वळी ते अति. ३
वळी प्रेरूं वृक्षमां वृत्ति, प्रभुनी शी आ चमत्कृति,
प्रचंड भानु अति भासे, कुंणा अंकुरना त्रासे. ४
अति सूक्ष्म पुष्पने जोउं, प्रभु सत्ता विषे मोहुं,
कळी ना लेश करमाती, जीवन संगे रहे माती. ५
रविथी स्वल्प ना डरती, द्विगुण वेगे खील्यां करती.
कदी कोई चुंटी लेतां, क्षणिकमां पुष्प करमातां. ६
चलावे ए विभु विण को, कृत्रिममां वास देशे को,
उपरनो भास तो आवे, तथापि रम्यता नावे. ७
जीवो शुं मोहमां फसता, प्रभु शुं शुं कटी कसता,
क्यां ईश ने क्यां जीवो, क्यां सूर्य ने क्यां दीवो. ८
नहि तुल्यता कदी थाशे, विचारे भेद समजाशे,
अदलमां अहंने नांखी, थती उरमां प्रभु झांखी, ९
उरे ने व्हार ते ते छे, नथी भिन्न साक्षी तो ए छे,
शमी जावुं प्रभु मांहि, पछी भय भेद तो क्यांहि. १०

जीवने शीखामण.

पद ३९. प्राणीआ भजी ले ने कीरतार ए लय.

अहा अल्प जीवनने काज झघडो मांडयो छे शो आज. टेक.
लढी वढीने शुं लई जावुं तेनो करवो विचार,
विचार कर्या पछी सुख भासे तो, खावी ना कदी हार. आहा०
विरोधी थइने प्रीत घटाडी वधार्युं भूंडुं वेर,
निज परना अंतरने बाळ्युं, जेथी वर्त्यों केर. आहा०

मोढुं चढाव्युं ने नाक फुलाव्युं, वाणीए मार्या बाण,
तपास करजो वळतां एमां, थई छे कोने हाण. आहा०
मारूं मारूं करीने संच्युं, आप्युं न कोने कांई,
एमांनुं नव आवे संगे, बुद्धि क्यां वेचाई. आहा०
सज्जन तो हारी छुटे छे, कांजे तेने विवेक,
दयातणा ए पात्र गणायां, अज्ञाने ग्रास्यां छेक. आहा०
कर्मतणा फळ अहीं भोगववां, त्यां शुं करवो उपाय,
माटे जेम तेम वेठी लइने, यजवा छे जगराय. आहा०
आ नव करशो ते नव करशो, एम वदी दे त्रास,
भक्ति करतां भंग पडावे, टाळे उर उल्लास. आहा०
परमेश्वरनी भक्तिमां शुं, लाज लगाडो मन,
भक्ते तो अर्पी दीधां छे ईशने तन मन धन. आहा०
संबंध समजी लीधो हावे, नथी आ जगमां कोय,
दृढता राखी ईश भजे तो, अंते संगी होय. आहा०
मौन्य धरीने सहेवुं सर्वे, सोंपी ईशने न्याय,
बुद्धि सारी दो परमात्मा, जेथी दुःख संखाय. आहा०
अंत वचन हुं कहुं छुं प्रेमे, विरोधनुं शुं काम,
हळी मळी रहेतां शांति थाए माटे त्यजजो तमाम. आहा०
जगत्पिता सउने समता दो छे सउ आपनां बाल,
समत्व भाव अंतरमां अर्पो, कृपा करी दयाल. आहा०

मनने कोमळता लाववा बोधवचन.

पद ४०. ('ओ रघुवरजी' ए लय.)

हे मन तारे, कुसुम समी रीत राखी जगमां चालवुं,
शीद दुःख धारे, भवरणमां आनंद ग्रहीने मालवुं. टेक

तुं पुष्प प्रति दृष्टि करजे, सद्गुण तेना तुं उर भरजे,
दृढ निश्चय धारीने तरजे. हे मन० १

जोने दूरथी पण सुवास दीये, जन निरखी सत्वर चुंटी लीये,
दुःख थाय तथापि नाहि बीये. हे मन० २

चोळे तो तेनो नाश थतो, पण करथी वास न दूर जतो,
एवो दुर्लभ गुण तुं करजे छतो. हे मन० ३

तुं पुष्प समुं थईने रहेजे, अवगुण ना कोईना उर लेजे,
सर्वे स्थळ सउने सुख देजे. हे मन० ४

जेम पुष्पथी परने सुख थाये, आर्तो पण मनमां हरखाये,
करे पुष्प पठे तो तरी जाये. हे मन० ५

कनडे पण तेने सुख देवुं, तुं आजथी व्रत लेने एवुं;
दुःख लागे मन मारी रहेवुं. हे मन० ६

तत्त्वद्रष्टे दुःखनुं नाम नहि, सुख पण ना शोध्युं जडतुं अहिं,
शीद झुरी मरे ममत्व ग्रही. हे मन० ७

जो प्रेम वासना दग्ध करे, तो सत्वर तुं सुखमांहि ठरे,
एज प्रेमे प्रभुपद निश्चे वरे. हे मन० ८

कर्मने मननो संवाद.

पद ४१.

कर्म ने मननो रे, विवाद आ कर्म ने मननो,
मतिना अनुभवनो रे विवाद आ कर्म ने मननो.
दोरे कर्म विषयपथे ने मन जाये प्रभु मांह्य
उभय तणा आकर्षणेथी जीव अति अटवाय. विवाद. १

कर्मो फळ उपजावीने आपे विध विध भोग,
क्षणे सुखो ने दुःख क्षणे क्षणे आपे तनुमां रोग. विवाद. २
मनने मळवुं हरि पदे करे तेना उपाय,
पण कर्मो पूर्व तणां तेमां विक्षेप करतां सदाय. विवाद. ३
योग साधना साधवा धारे मन उमंग,
निग्रह करे सउ वृत्तिनो पण कर्म आवी करे भंग. विवाद. ४
वळी वळी शुभ कर्मो करी करे दुष्कर्मो नाश,
पण ए कोश न खुटतो तेथी थाय छे मनडुं उदास. विवाद. ५
मनने मोटी आश छे करी यत्नो जितुं जंग,
देवस्थान मळयुं मुने त्यारे पाको चढावुं रंग. विवाद. ६
देह आ देवस्थान छे मन मुने अनुकूल,
साधन साधुं होंशथी पण विक्षेप कर कर्म शूल. विवाद. ७
कंटक पडीआ पंथमां हरिना द्वारे अमित,
पदे पदे प्रभु वागता तेथी दुःख हुं पामुं खचीत. विवाद. ८
मनना यत्ने आवीओ शुभ पुरुपार्थी वाय,
कंटक सर्व उडी गया हावे सरल सुपंथ देखाय. विवाद. ९
सत्ता स्थापी मन तणी कर्म कीधां पदभ्रष्ट,
अखिलेश्वरने ओळख्या सर्वे दुःख थयां हवे नष्ट. विवाद. १०
छोने कर्मनुं फळ दिये, मारे एमां शुं काम,
हुं मारे मार्गे वही व्हाला थइश अन्ते निष्काम. विवाद. ११

श्रीकृष्णनी आरति.

पद ४२. आरति.

जयदेव जयदेव, जयलक्ष्मी स्वामी (२)
भक्ततणा प्रतिपालक (२) जय जय बहुनामी. जय०

गरुडारूढा नाथ दैत्यो दळनारा (२)
सुरनी सहाय करीने (२) जगमां वळनारा. जय०
गोकुळमां गौचारी लीला अति कीधी (२)
असुरदळ संहारी (२) वाट कीधी सीधी. जय०
द्रौपदीने चीर, नवसे नवाणुं (२)
भरी सभामां आप्यां (२) ए सौए जाण्युं. जय०
विदुर वनिता प्रेम, हरि ए पूर जाण्यो (२)
कदळीफळनी छाले (२) स्वाद अति माण्यो. जय०
उच्छिष्ट भीलण केरां बदरीफळ खाधां. (२)
उंच नीच ना हरिने (२) नाहि पडे वांधा जय०
एवा दीनदयाळ, गुण ते शुं गणीए (२)
मात्र नमावी शिरने (२) आप स्तुति भणीए. जय०

विरक्त स्त्रीओ माटे.

प्रभुप्रार्थना.

पद ४३. ('सुंदर शामळीया' ए लय.)

प्रभु दुःख दूर करो, वळी वळी विनवुं स्वामी,
उरमां शांति भरो, भींडभंजन आप अनामी. प्रभु० टेक
मंद मतिना दोष विसारो, आर्त हृदयना प्रलाप स्वीकारो,
बगडतो प्रभु मुज जन्म सुधारो, दाखवी भवसागरनो आरो,
करो उर नाथ अकामी. प्रभु० १
मागी करीने संपत्ति आणी, मूढ मति ना संघरी जाणी,
विलपुं हावे क्लेशने माणी, नाथ दया करो स्थिति पीछाणी,
दीयो सुख हे मोक्षधामी. प्रभु० २

वृत्तिसयम यत्ने जाण्यो, महत् प्रयत्ने अनुभव माण्यो,
दुर्लक्ष्य आत्मा उर पीछाण्यो, प्रेम प्रसारी निज गृह आण्यो,
शमु पदमां सुख पामी. प्रभु० ३

प्रमादवश थई सुखने खोयुं, सुरतरुनुं बीज उखरे बोयुं,
ना फळता मुज मनडुं रोयुं, पाछुं वळीने कदी नहि जोयुं,
तेथी पडी गई खामी. प्रभु० ४

राजस वृत्तिनी ए एधाणी, दुःख व्होरे छे जोई जाणी,
पण ना लेती सत्त्व पीछाणी, प्रभुमां भळ हवे भगिनी शाणी,
हरि हरो ज्ञाननी खामी. प्रभु० ५

नष्ट संपत्ति पुनः प्रभु आपो, वृत्तिसंयम स्थलमां स्थापो,
उपाधि उरथी सद्य उथापो, प्रभु हरो मुज उरना तापो,
दृढ करो रहु पद जामी, प्रभु० ६

बहिर भले विधविध कृति भाळुं, अंतर ध्येय जणाये रूपाळुं,
बळ दो एवुं दीन दयालु, साधने रत रही दहुं मन काळुं
दाबो मनने डामी. प्रभु० ७

समता शांति प्रियतम मारा, गुणो थई रहे ना कदी न्यारा,
अर्पो ते मुजने प्रभु प्यारा, कृपावृष्टिनी याचुं धारा,
संतत शिरने नामी. प्रभु० ८

लक्षणा वृत्ति प्रति अन्य वृत्तिनी याचना.

पद ४४. (कामण दीसेछे. ए लय.)

सुरता सजनी क्यारे श्रीहरि मेळावशो रे चित्त हेळावशो रे, सुरता. टेक.
सजनी तारो संग करूं छुं तुज प्रति झाझो नेह धरूं छुं,
मोळा दुधमां सक्कर क्यारे सखी भेळावशो रे. सुरता० १

चित्रलहा सम सखी तुं मारे मेळव श्रीहरि आ जन्मारे,
प्रिय बेनी मुजने क्यां लगी तुं टटळावशे रे. सुरता० २
मारुं दुःख तुं केम न जाणे दया केम अंतर ना आणे,
व्हाली नमीने मागुं प्रिय बतलावशे रे. सुरता० ३
आत्मविरह अतिशय साले, नयन विषे चोधारा चाले,
अतुल दुःख आ क्यां लगी, सहन करावशे रे. सुरता० ४
उपर नीचे दृष्टि नांखु श्रीमुख तदपि क्यांहि न झांखु,
क्यां लगी मुजने नाथ ते आम भटकावशे रे. सुरता० ५
दयालु एने जग जन कहे छे ते प्रभु हजी केम दूर रहे छे,
शुं न्यूनता भाळी विरहे प्राण पतावशे रे. सुरता० ६
दृश्य सुखने गणती खारुं एक पतिमुख इच्छुं चारुं,
नयन फटारी रहुं ए सन्मुख आवशे रे. सुरता० ७
दिव्य मंदिरमां नाथ विराजे अनुपम त्यां वाजित्रो वाजे,
त्यां मुजने लई जई प्रियतमने वरावशे रे. सुरता० ८

भक्तनी स्थिति.

पद ४५. ('छोडयुं छे कुटुंब' ए लय.)

थई छुं अकारी सर्वे स्थळमां रे, प्रेमथी,
तमतणा, प्रभु, तमतणा, थईछुं. टेक.
भ्रातने तजीआ में तो, भगिनीने त्यागी,
मात पिताना ना'वी वळमां रे, प्रेमथी, थईछुं. १
धन अने धाम तजी, चामतणी प्रीत तजी,
चित्त चोटाडयुं छे अचळमां रे, नेमथी, थईछुं. २
ज्यां त्यां अपमान ग्रहुं, मेणांओ झाझां सहुं,
तदपि ना भळती ए खळमां रे, प्रेमथी. थईछुं ३

ठाम न ठरवानो, सुखने वरवानो,
आप बेली छो भवानलमां रे, नेमथी. थईछुं. ४
याचुं छुं आज प्रभु, करशो न दूर विभु,
डुबवा न देशो विषयजळमां रे, प्रेमथी. थईछुं. ५

विधवानी स्थिति.

पद ४६. ओधवजीनो लय.

दु:खद स्थिति विधवानी जगमां छे सखी
तेमां दु:खतम महिअरीयामां वास जो
अनुभवथी भोगवीए सजनी आपणे
मरणलगी सहेवो छे बेनी त्रास जो. दु:खद० टेक
हाथ ग्रहीने छोडी चाल्या आ जगे
पछी संबंधी को' ना साचुं होय जो
जे जे मळे ते स्वार्थ चहीने पुछतां
एक हरि विण आपणुं अहींना कोय जो. दु:खद १
ए स्थिति अंतलगी सहेवी छे बेनडी
माटे ग्रहेवो एमांथी पण सार जो.
पुन: न आवुं दु:ख कदीए सांपडे
तेने माटे करवो शुद्ध विचार जो दु:खद २
आपणे पण स्थिर रहेवुं नथी आ विश्वमां
शुद्ध कमाणी करीए सत्वर बेन जो
सुख दु:ख सर्वे वारा फरती आवतां
दु:ख सह्या पछी निश्चे मळशे चेन जो दु:खद ३

दुःखनी वृष्टि छोने पडे शिर सामटी
प्रभु कृपारूप छत्र विराजे शिश जो
उपरथी अडकीने सउ चाल्युं जशे
परिणामे मळशे त्राता जगदीश जो. दुःखद. ४

अहंता त्यजवा विषे.

पद ४७. गीति.

अहंपणुं दे छोडी, शुं समजी तुं अहं अति सेवे,
जोने विचारी ह्यावे, अहं धर्याथी दुःख सह्यां देवे.
तपास करजे तनमां, शेने तुं तो अहं कही वळगे,
विलाई जाय विचारे, विचार विनाना जनो सदा सळगे.
पंचभूतना तनने, पोतानुं गणीने दुःखी थाये,
भाडानुं घर तारूं, समजे तो सघळी भावट जाये.
एक दिवस तजी जावुं, आ धन धाम सकळ अहिंआं छांडी,
कोइ न संगे चाले, जाणे पण ते शुं प्रीत तें मांडी.
अहंमम टाळी मन तुं, एक प्रभुनुं ध्यान सदा धरजे,
ते रूप हृदये न्याळी हुंपणुं अर्पी सुखी थई फरजे.

तत्त्वाभ्यासमां रमण करवा जीवने बोध.

पद ४८. चोपाई.

तत्त्वाभ्यासे विचरजे जीव, निश्चे मळशे तुंने एथी शिव.
अन्याभ्यासे न विचरीश वीर, राखजे उर झाझेरी धीर,
तनुमां स्थिर थई तुं जोजे, शुद्ध विचारे संशय खोजे,
आण तारा अव्ययनुं भान, आणी भान ग्रहे झट ज्ञान.

कोण एमां स्वतंत्र कहावे, तेने ओळखजे शुद्ध भावे,
पांचे इंद्रि सेवक छे तारी, तेतो सेवा करे छे भारी.
बीजी पांच पदार्थने जाणे, तेथी मोज घणी तुं माणे,
दशमां नथी तारुं एक, भिन्न थावाने करजे विवेक.
एने त्यागीने आगळ चाल, मन देवनो मारग झाल,
एनी आण दशो दिश फरके, बळीआ पण तेथी थरके.
धैर्य धारीने युद्धे चढजे, कळ साधी ते साथे वढजे,
नथी एनामां झाझुं जोर, मात्र उपरनुं छे तोर.
तोर टाळीने करजे केद, कां जे भाविमां थाशे अभेद,
पछी बुद्धिना बळने हणजे, साचा सुखने अंते लणजे.
अहंवृत्तिने जोजे विचारी, जेणे भेद पाड्यो अति भारी,
तेने मूळमांथी छेदी नांख, एक आत्मस्वरूपने झांख.
ते शुं एक थइने रमजे, अन्य संगे कदी ना भ्रमजे,
सौ साधननुं फळ एह, तेने पाम्याथी थाशे विदेह.
अन्य कोई नथी दशदिश, एवुं माणे मळे जगदीश,
एज तत्त्व न्याळी भरपूर, महासुखने माणजे ऊर.

जीवने शीखामण.

पद ४९. प्रभात.

हे भला जीव तुं मन तणा संगथी आज दारुण दुःखे सीदाये,
प्रथम ना भान राख्युं अल्या तो हवे, हावे पोकारथी शुं ज थाये. १
बी भुंडां वावीआं वृक्ष प्रौढा थयां फळ हवे चाखतां केम हारे,
नवनवा स्वादने भक्षे जो प्रेमथी, कर्मनो अंत भाळे तदा रे. २

जगतना वृक्षने तेज जाति फळो, आवतां सर्व देखे खरे रे,
अन्य जाति थकी अन्यना उपजतां, एज सिद्धान्त साचो ठरे रे. ३
पण नवुं भाळीडं कर्मना वृक्षने, भिन्न जाति फळो आवतां रे,
दिवस उगे जदा वृक्ष पाके तदा, न्याळी ते त्रास उर लावतां रे. ४
आज ते काल नहि काल ते परम नहि, एम विध विध फळो भोगवे रे.
धार्युं तारुं नहि थाय ओ जीवडा, तेथी तुं दुःख सदा जोगवे रे. ५
आम्र फळ वृक्षने भाळीने फुलतो, पण अल्या जाणजे ए जवानुं.
ए पछी दुष्फळ लटकतुं देखुं हुं, तो तने सुख क्यांथी थवानुं. ६
माटे तुं चेतीने सुखनी लालसा, मुकीने ईशनुं ध्यान धरजे,
कर्मथी जे मळे तेहमां राचीने, शांतिथी रही सदा दुःख हरजे. ७
सुखने दुःख ए सर्व अनित्य छे, तेहने मेळवी शुं करे रे,
नित्य परब्रह्मने अंतरे माणशे, तोज तुं सत्य सुखथी फरे रे. ८

श्रीमंतनी स्थिति.

पद ५०. काफी.

धनना धणी कहावी रे, मोटमना महेले ठरो,
पण ना बुद्धि लावी रे, परोपकारी काम करो.
निज प्रजाने रक्षे सर्वे- एमां ना मोटुं काम-
पशु पक्षी पण करतां- ते तो जोईए ठामो ठाम-
विचारोनी मनमां रे- मनुष्यनो धर्म खरो. धनना. १
रूडी भूंडी प्रजा तथापि- तेने अर्पो भाई-
परार्थे एक पाई न छुटे- मारो शुं मुखे बडाई-
सामे को ना बोले रे, पण अपकीर्ति वरो. धनना. २

ब्रह्मार्पण मुखे सहेलुं- पण करवुं छे मुश्केल-
प्रेमे पुत्रार्पण करी नाखो- ब्रह्मार्पणनी टेल-
ब्रह्म नथी भोळो रे- रखे भरमे भुली फरो. धनना. ३

शिवोहं सोहं वदने- राखी मनमां धननुं ध्यान-
लक्षपतिनुं नाम धरावी, शुं धारो अभिमान-
ए तो ना तमारूं रे- मजुरीनो मात्र मरो. धनना. ४

केवे मार्गे धन वपराशे- तेनो करजो विचार-
जो आ क्षणथी नहि चेतो, तो निश्चे पाम्या हार-
जग छोडी जाशोरे- त्यारे नहि सुख चरो. धनना. ५

हरि भजवाने अडग रहेवुं.

पद ५१. काफी.

हरिजन थातां रे- जग दुःख सहेवां पडे.
भक्तिने मार्गे वहेतां रे- ज्यां त्यां दुष्ट आवी नडे.

हिरा रत्ननी परीक्षा करता- झवेरीओ जगमांह्य-
मनुष्य रत्ननी परीक्षा करवा- कोई न भाळुं आंह्य-
तेथी विघ्नो आवे रे- दीन जीवो दुःखे सडे. हरि० १

मन माने मार्गे सउ लोको- विचरे सारी पेर-
अनर्थकर होय तथापि- तेने कोई न कहेतुं केर-
एवानी संगे रहेतां रे- शान्ति केम जीवने जडे. हरि० २

दुःखथी त्रासी कोईक जीवे- लीधो भक्तिनो पंथ
सगां संबंधी दमतां तेने- वगोवी सघळा ग्रंथ-
सीधी वाटे हींडे रे- तोए पण नित्य नडे. हरि० ३

दृढ भक्तिनी छाप पडी ते- ह्वावे केम भुसाय-
करवुं होय ते करजो आजे- जेथी सुख तमोने थाय-
प्रभुगुण ना भुलुं रे- जे मारे हृदे आवी अडे. हरि० ४
प्रीत तमारी परखी पूरी- न्याय विनानुं राज-
अंधारे अटवाई मरी पण, सार्यां न मारां काज-
तेथी ममता मुकीरे- वाझी ह्वे सुखने थडे. हरि० ५

व्यवहारलुब्ध प्राणीनी स्थिति.

पद ५२. काफी.

राजस वृत्तिवाळां रे- गृह काम नित्य करे-
न विरामे तेनाथी रे- हरी फरी चित्त त्यां ठरे. टेक
क्षण पण पग वाळी ना बेसे- फरतां सारो दिन-
गृहनां कार्यो करे उमंगे- चित्त वृत्ति करी लीन-
एक पछी बीजुं रे- शोधी तेमां सद्य सरे. राजस० १
आश्रित जनने भेळे तेमां- न ठरवा दे क्षण एक-
सात्त्विक जनने रुचे नहि तो- क्रोध करी कहे छेक-
आम शुं करो छो रे- प्रजा एथी दुःखे मरे. राजस० २
परमेश्वरने भजवानुं तो जोगीनुं छे काम-
दुःखी थावा ए शुं करवुं- माटे तजी दो तमाम-
वे'वार कोण करशेरे-तमे तो माळा लीधीअरे- राजस० ३
सज्जनने मन आश्चर्य थातुं- शुं आनो उमंग-
एज उमंगे हरि भजे तो- जीती जाये आ जंग-
पार पामी जगनो रे- प्रेमे हरिहरने वरे. राजस० ४

व्यवहारमांथी विराम लेवा वृत्तिने बोध.

पद ५३. ("थाक्यो पूरो हावां" ए लय.)

घणां कर्यां ते कामो हावां, इश स्मरी ले,
इश स्मरी ले, सजनी, कमाणी करी ले. टेक.
आ जन्मे तो घणां थयां ने, पूर्व तणो नहि पार,
गोथां खाधां सर्वे स्थळमां, पण ना चेती गमार,
विचार करीने तेनो निवृत्ति जरी ले. घणां० १
अफळाई मरे तुं संबंधी काजे, त्यागी तारो स्वार्थ,
तुं जाणे हुं परार्थ करूं छुं, पण ए सघळुं व्यर्थ,
समज आणी हृदये हवे तुं सरी ले. घणां० २
विटंबणाओ वेठी तेनां, फळ मळ्यां जे आज,
कोणे दीधि शीरपाव साडी, शीदने आवे वाज,
माटे प्रवृत्ति त्यागी, सुखमां ठरी ले. घणां० ३
तोला करजे उभय पक्षनी शेमां सुख अधिक,
योग्य गणी त्यां सद्य ठरजे, छोडी सघळी बीक,
निडर थइने हृदयपद्ममां इष्टने वरी ले. घणां० ४
प्रपंच रंचने मुक व्हेली- शाणी सुर्ता बहेन,
एक हरिने जो भजे तो- वळशे तुजने चेन,
निकट निहाळी श्रीहरिने बाथ भरीले. घणां० ५

साधन साधवाने उत्साह धारवा विषे.

पद ५४. (शुं साध्युं भवमां आवी. ए लय.)

साधन साधी सिद्ध थवाने, मन तुं होंश अति धरजे,
हर्षने धरजे प्रमाद हरजे, सत्क्रियामां सरजे,
ज्ञाननी गरजे गुरुपद नमजे, गम लई सिंधु तरजे. साधन० १

जो आ समये समजे नहि तो, शुभनी आशा त्यजजे,
मोहमां रमजे दुःखो खमजे, त्रासी नित्य ककळजे साधन० २
जो संसृतिदुःख वसमुं लाग्युं, तो तुं त्यांथी खसजे,
ईष्ट गुरुनो बोध स्मरीने, हृदयपद्ममां वसजे. साधन० ३
मनहर वाटिका मानवरूपी, मळ्यानुं सार्थक करजे,
ज्यां त्यांथी सुवास लईने, निर्मळता उर भरजे. साधन० ४
देह पडे तो भले पडे पण, ईप्सित फलने लणजे,
ते फल लेवा महान् कष्टे, हृदय भूमिने खणजे. साधन० ५
आरंभे दुःख अधिकुं आवे, तो पण कदी न डरजे,
विघ्न पडे तेम द्विगुण साधने, सर्व करण लई सरजे. साधन० ६
साधन साधी साधु संज्ञा, पामी वीर विरमजे,
समत्वभावे जहिं तहिं विचरी, नृहरि प्रभुने गमजे. साधन० ७

वृत्तिओनी अंतरात्माप्रति याचना.

पद ५५.

दासी आपनी हुं सत्य त्रणे काल, मारा त्राता, काढो न आंगणाथी बहार,
आप त्यागथी हुं थईछुं बेहाल, मारा त्राता, शुणजो हवे तो पोकार. टेक

आप वियोगे नाथ बावरी बनुं,
कोई स्थळे सुखनुं न देखुं अणुं,
हावे सही न शकुं हुं लगार, मारा त्राता. काढो० १

आपथी छुटीने प्रेम जगमां वळ्यो,
देखी दुःख जीव नित्ये थाय छे बळ्यो,
वहे नेत्रेथी अश्रु चोधार, मारा त्राता. शुणजो० २

पूर्व कर्म दोष हजी ना छुटता,
सद्‌गुण धन अरि लुंटी जता,
मीखारेण बनी भटकुं संसार, मारा त्राता० काढो० ३
खान पान गान तान कंई ना गमे,
दान ध्यान ज्ञानमां मनडुं रमे,
ए ईप्सित दो विश्वाधार, मारा त्राता० शुणजो० ४
परम दयालु प्रभु आप छो जगे,
दया वावरवा रहो माहरी वगे,
अंतर साथथी हुं थई छुं बेजार, मारा त्राता० काढो० ५
नोधारा धार मने गृहमां पूरो,
बाह्य संचार वासनानो करी चूरो,
करी केद करो वृत्ति एक तार, मारा त्राता. शुणजो० ६

शालिनी.

पद ५६.

प्रेमे आवो, नाथजी आज उरे,
लागुं पाये, ना वहुं प्रेम पूरे,
दाता साचा, विश्वमां आप भाळी,
त्यागी माया, हुं रहुं शीश ढाळी.
याचुं स्वामी, चित्त विक्षेप टाळो,
मोहे वे'ता, जीवने सद्य भाळो.
रूडी क्रिया, साधतां साह्य थाजो,
ते ते वेळा, चाहीने आप धाजो.

इंद्रवज्रा

पद ५८.

तीर्थो वस्यां छे प्रभुपाद मांही,
ए त्यागी निश्चे नव जावुं कांही.

ज्यां जाउं त्यां तो नव अन्य भाळुं,
सर्वे स्थळे इष्ट स्वरूप न्याळुं.

मनने शिक्षावचन.

पद ५९. गीति.

सुख नथी जन संगे, हे मन शीदने मीथ्या तुं धातुं;
सेव विचार अभंगे, एकाकीमां मग्न अति था तुं.

मीथ्या प्रेम वधारी, ज्ञाने काजे क्लेश सहे वीरा;
ए कंइ होय न तारुं, माटे त्यागी समज हवे धीरा.

उलट आणी स्मरतुं, पण ते तुजने तेम गणे नाहि;
तो तुं दु:खमां झामे, ए शुं छाजतुं विचारनी आहि.

प्राणी पदार्थ प्रतिनो, भाव उठाडी दे हावे विनवुं;
भाव हरिमां लावी, मेळव हृदये ते थकी ज्ञान नवुं.

शुं हजी दु:खनी न्यूनता, रही छे के तुं प्रेम वधारे छे;
मूर्ख न था हे मनवा, जगजन ईप्सित अर्थ न सारे छे.

ज्यां ज्यां दृष्टि करशे, त्यां त्यां सर्वे स्वार्थे आवे छे;
स्वार्थ समाप्त थयेथी, तुं ते पण ना कोने भावे छे.

शालिनी.

पद ६०.

आजे प्रेमे, आपने शीश नामुं,
भक्ति भावे, सेवीने दुःख वामुं;
साची देवी, साह्य थाओ हवे रे,
अज्ञानी आ, जीव तो शुं कवेरे.— १
जेनी सत्ता, विश्वमां सर्व माने,
ते राज्ञीना, गुण शुं गाउं गाने,
छद्मे तंत्रे, सर्व जीवो तणाता,
भाळी ते ना, शोकथी तो हणाता.— २
तेनाथी तो, कोक भक्तो बचे छे,
बाकी सर्वे, जीव पापे पचे छे.
ते दोरेथी, मात छोडो सदा रे,
याचुं एवुं, टाळजो आपदा रे.
स्तुति मारी, मात ने तात धारो,
आशा सारी, पुरवाने पधारो.
सर्वे कुडी, कामना कापीने रे,
रे'जो उरे, आश्रयो आपीने रे.

वैस्वदेवी.

पद ६१.

साचे दीलेथी, प्रभुना पाय झालो,
वामी दोषोने, मुक्तिने पंथ चालो.
ए तो रे आवे, अंतमां काम साथे,
बीजो सर्वे रे, दुःखनो भार माथे.

पद ६२.

मंदाक्रांता.

रे रे प्राणी जनमी जगमां, इंद्रिने शुं लडावो,
भोगे राची विविध विषये, बुद्धिने कां सडावो,
दुःखो बाळे तदपि मनने, भक्ति पंथे न ताणो,
शास्त्रो केरां सुखद वचनो, शुणवा सान आणो.

प्रभु पासे याचना.

पद ६३. ('सर्वोत्तम आ उपाय' ए लय.)

दीनपति दाता आज अवळनी पूरो सबळी आश. टेक

शुभ आ दिवसने जाणी, वृतिओ आप पदे ताणी,
दोषने उरमांथी छाणी,
इष्ट प्रभुनुं ध्यान स्मरण करूं, हरजो आ भवपाश. दीनपति० १

याचकने हर्ष अति आजे, दान ग्रहीने दुःखडां भाजे,
ऐश्वर्य पति शिरपर राजे,
पुण्य पर्वणी उर लहीने, देजो ज्ञानप्रकाश. दीनपति० २

शुद्ध विवेक प्रभो आपो, दृढ वैराग उरे स्थापो,
कदि ना अनुभवुं तापो,
अनन्य भावे स्थिर करीने, वतावो ब्रह्मविलास. दीनपति० ३

प्रयत्न करूं प्रेमे नित्ये, प्रभुने भजती दृढ चित्ते,
निराश थईश समय वीत्ये,
कीरण कृपाना सद्य मोकलो, (जेथी) थाय अविद्या ह्राश. दिनापति.४

भिक्षुकावस्था आ टाळो, तृप्ति दई शांतिमां वाळो,
अभय कर मुज शीर्षे ढाळो,
पुनः पडे ना याचवुं गुरुजी ए वर देजो खास. दीनपति० ५

प्रभात.

पद ६४.

भक्तपालक प्रभु भक्तने कां भुलो, आप विण सुख ते शेनुं होये,
रात्रदिन विरहना क्लेशने वश थई, नेत्रमां जळ भरी नित्य रोये. १
पूर्वनां सुखने स्मरी स्मरी मन तो, हृदयने अग्नि विण तावतुं रे,
आमथी तेम ते भटकीयां मारतु, तदपि ना को स्थळे फावतुं रे. २
दृष्टिमां दिव्य दर्शन नथी आवतुं, स्वप्ने ना नाथने हुं निहाळुं,
जाग्रते चिंतवुं नाथने निरखवा, पण हुं ना भाळती मुख रूपाळुं. ३
छेह देवो हतो दासीने स्वल्पमां, तो प्रभु, प्रेम ना बांधवो तो,
आपनुं दिव्य बल वावरीने प्रभु तांतणो त्रुटतां सांधवो तो. ४
निकट ग्रही विकट आ दुःखने दाबीयुं,सुखना राशि दश दिश वताव्या
प्रेमने पाळीने उर उजाळीने देव देवेश मुज ऊर आव्या. ५
पलकमां परहरी सदय हे नरहरी, शुं करे आपने दीन दासी;
आप विरहे बळे नेन भरती जळे, प्रसन्नता दूर करी रे' उदासी. ६
दाझ उरमां वसे कोक क्षण रंकनी, तो प्रभु दिव्य दर्शन करावो,
हृदयशुं चांपीने सुखद कर स्थापीने, भोज्य आपी क्षुधार्थी धरावो. ७

अंतरमां दर्शन देवा प्रभुप्रति याचना.

पद ६५. प्रभात.

दर्शन दोने अंतर्यामी, क्यां लगी न्यारा रहेशो रे,
टटळावो शुं तात! दयालु, क्यारे पोतानी कहेशो रे. दर्शन. टेक.
निराश्रित आ दीन पुत्रीने, आश्रय सत्वर आपो रे,
रोष पतावी मुख बतावी, चरणकमळ उर स्थापो रे. दर्शन. १
दिव्य प्रभाळुं वदन रूपाळुं, जोवा नयनो तलसे रे,
पण ते कांति न मळे शांति, कोटी कल्पे वळशे रे. दर्शन. २

ओ प्रभु आवे ओ प्रभु आवे, एम थतां भणकारा रे,
पण ते सर्वे निष्फळ जातां, नेत्रे वहे चोधारा रे. दर्शन. ३
अज्ञात नथी ए सर्वज्ञश्रीने, तदपि धैर्य न रहेतुं रे,
माटे आ पुकारो करवा, नित्ये मनडुं कहेतुं रे. दर्शन. ४
प्रथम आशा आपी पश्चात्, विमुख करो शुं देवा रे,
अधिक थई हवे जीव कसोटी, चखाडो मिष्ट मेवा रे. दर्शन. ५
सशक्त पितानो आश्रय झाली, क्यां लगी दुःखने गावुं रे,
नाथ नमेरा आप थशो तो, सुखने क्यांथी लावुं रे. दर्शन. ६
दृश्या शक्ति टाळी भक्ति, आ अंतरमां भरजो रे,
आर्द्र हृदयथी प्रणमुं पिताने, स्वीकारी अंके धरजो रे. दर्शन. ७

अनुभव ज्ञान माटे जीवनी ईश प्रति याचना.

पद ६६. (साधु अमे जे वेपारी श्री राम नामना. ए लय.)

दाता अनुभव ज्ञान आपो दानमां रे,
सद्य समजावो ने दुर्जय मन सानमां रे. दाता० टेक.
याचक आजे पदर पाथरीने प्रेमे मागे,
करो करुणा आ दीन जनने पावलीए लागे. दाता० १
पुण्य पर्वणी न्याळी त्राता अंतरमां राचुं,
ध्यान काल लही उपासुं जीवन सुख देजो साचुं दाता० २
आसपासनो त्रास निवारी स्थिर थइने आवो,
तृप्ति थातां लगी आ हृदये प्राण पिता भावो. दाता० ३
आ अंतरनी वृत्ति नित्ये तलस्या करती स्वामी,
क्यारे भाळुं मनहर रूप जे पूर्ण मारा मोक्ष धामी. दाता० ४
शुभ निश्चयने आ वृत्तिमां प्रति क्षणे प्रकटावो,
तद्वत कृति करावी अंते आप पदे जमावो. दाता० ५

नमन करीने चमन मानुं ज्यां त्यां आपने भाळी,
श्री हरि पदमां देजो आजे भिन्नास्तित्व ओगाळी. दाता० ६
देवुं होय ते देजो सत्वर बेस न केशो दाता,
मुज हीतनुं जे जणाय ते दई करो हृदयमां शाता दाता० ७

जीवनी ईश्वर पासे याचना.

पद ६७. (प्रभु शिर गाजे छे ए लय.)

प्रभु उर आवोने, मम जीवन प्राणा धार, प्रभु
करद्वय जोडी मस्तक नामी, विनवुं छुं महाराज,
महेर करीने लहेर करावो, लावी दीननी दाझ. प्रभु० १
नुतन वर्षे हृदय सदनमां प्रकट थजो परमेश,
मानस पूजन प्रेमे करूं छुं, स्वीकारशो सर्वेश. प्रभु० २
शिशनुं श्रीफळ अर्पी याचुं, आकर्षो अहंकार,
जेना थकी आ हृदये थातो, सत्व तणो संहार. प्रभु० ३
द्वंद्वातीत आ उरना द्वंद्वो, हणजो कृपाथी आज,
महद् ए इच्छा पूरजो दाता, जेथी सरे मम काज. प्रभु० ४
आप कृपारूप छत्र विराजे, लागे नहि भव ताप,
बहिर मस्त तथा भीतरमां, सुक्ष्म पीडे को बाप. प्रभु० ५
ते पीड टाळो स्तवुं हुं दयाळु, कठिन न आपने एह,
ऐश्वर्य आपनुं गुप्त नथी त्यां, राखुं शो संदेह. प्रभु० ६
दोष ऐ मारो तदपी दयाळुं, आणो दयाथी अंत,
अंतर बहिर शांति आपो, विज्ञप्ति ए भगवंत प्रभु० ७
भक्तपाल प्रभु भक्त पालो छो, अनुभवुं छुं दिनरात,
ते दृष्टे नथी हक याचनानो, आपने छे सउ ज्ञात. प्रभु० ८

जाण्युं न जातुं कोण पीडे छे, अंतर तेथी उदास,
शुं करवुं ने को दिश जावुं, दर्शावी दो सुख वास. प्रभु० ९.
मूढता मारी लक्षे न लेशो, याचना ए गुरू देव,
हृदय सुधारी बुद्धि वधारी, दहजो सर्व कुटेव. प्रभु०१०

पद ६८. (कान काळा रे. ए लय.)

प्रभु आवो रे, मारा आंगणानीं वा'र,
प्रेम लावो रे, विनवुं हु वार वार,
आवी मारे आंगणे, उभा रहेजो ईश,
प्रेम पुष्प वधावीने पधरावुं हुं जगदीश. प्रभु० १
आजे मारा सदनमां, अनुपम छे आनंद,
वास कीधो प्रभु वाणीए, जोई नाचे वृत्ति वृंद. प्रभु० २
हर्षोन्मत्त थईने फरे, करी व्यवहारे अभान,
आ ते शुं मम भाग्यरे, मळ्युं अलौकिक दान प्रभु० ३
अर्पुं तन मन चरणमां, स्थिर गणी सुख स्थान,
पुण्य फळ्यां गत जन्मनां, स्हेजे मळ्या भगवान. प्रभु० ४
संपत्ति हीन रंक छुं, आप महान् जगेश,
दृष्टिथी नव काढशो, न्याळीने दुबल वेष. प्रभु० ५
भीतर पधारी सामटां, खोलो तात! कमाड,
ज्यां त्यां ज्ञान प्रकाशीने, टाळजो तमस गाढ. प्रभु० ६
आप विना आ दृष्टिमां, आवे न बीजुं क्यांय,
ए इच्छा उरमां सदा, रहेती हे जगराय! प्रभु० ७
ध्याने ध्येय निहाळीने, गाळुं आ आयुष,
ए वर आपी दीनने, करजो आजे खुश. प्रभु० ८

विरक्त स्त्रीओने लेवा योग्य बोध.

पद ६९. (ओधवजीनो राग.)

जगदीश्वरने नमन करीने सर्वदा,
वहेवुं भवमां ए सौ जननुं कामजो,
निज अधिकारे वर्ती जगमां मा'लवुं,
काढी समयने लेवुं हरिनुं नाम जो. जग० टेक
सुगम पणे संसारी फरता आ जगे,
ते तो सुखथी करता सौ वे'वार जो,
न्युनाधिक सुख दुःख लई मोजो माणतां,
तदपि एक दुःखी छे विधवा नार जो. जग० १
वैधव्य पामे दुःखमां जामे सामटी,
तेमांथी नव काढे को जन वहार जो,
स्नेही सगां आदि तो स्वार्थ विचारतां,
करे न क्षण भर अबळा सुख विचार जो. जग० २
पूर्व तणी स्त्री पति विरहे निज प्राणने,
त्यजवा वळती पतिना शवनी साथ जो,
सतीत्व नथी आ क्षण तेवुं को नारने,
तदपि स्मरवो घटे स्नेहे निज नाथ जो. जग० ३
जे विधि हित थाये जगमां पति पत्नीनुं,
ते विधि आचरतां मळतुं सौ सुख जो,
त्याग धर्म कह्यो छे विधवा नारनो,
यथार्थ पाळे जाशे सघळुं दुःख जो. जग० ४
उपरना त्यागे न प्रभु पद पामीए,
प्रभु मेळववा धरवो शुद्ध विराग जो,

दृढ वैराग प्रभुना द्वारे राजतो,
ते मळीयो तो जाणो खुल्युं भाग जो. जग० ५

क्षणिक शरीरनी प्रीति सत्वर छोडीने,
साधन करवा धरवो साचो खंत जो,
रात्र रहे जव छ घडी त्यारे उठीने,
स्नान करीने आराधो भगवंत जो. जग० ६

साचो प्रेम प्रभुने ज्यारे लागशे,
तत्क्षण देशे प्रभु उर दर्शन दान जो,
प्रियतम वेहेनो ए हरि हृदये मळे,
तव लगी दृढता धरी भजवा भगवान जो. जग० ७

पति प्रभुना विरहे अंतर दाझवुं,
पूरण प्रेमे प्रभु भजवा दिनरात जो,
हरतां ने फरतांरे आ मन भाळीए,
निरखी मनने सद्य करो मुजात जो. जग० ८

सुशय्या सुभोजन प्रतिनी प्रीतने,
समुळ त्यागी देवा करजो मन जो,
निज कर्मे जे आवी मळे ते भोगवी,
प्रभु स्मरणथी रहेवुं नित्य प्रसन्न जो. जग० ९

मिथ्या हरवुं फरवुं दुःखनुं मूळ छे,
माटे निज घरमांथी न जावुं बहार जो,
भटकती नारी निंदा पात्र गणाय छे,
ते नारीनो पडतो सघळे का'र जो. जग० १०

निज घरमां एकांत विषे जई बेसीने,
करवुं कीर्तन कां तो धरवुं ध्यान जो,
अथवा तो सद्ग्रंथ नीतिना वांचीने,
भक्ति रसनुं करवुं प्रेमे पान जो. जग० ११
मात पिता आदिनी प्रीति मेळवी,
आ दुखीआरा तननुं करवुं सार्थ जो,
परनी आधि व्याधि न ओरी आणवी,
कां जे एथी बगडी जतो परमार्थ जो. जग० १२
घटता वे'वारो करी अलग थवुं सदा,
कोइ विषयमां ना धरवो अनुराग जो,
दु:खरूप जग छे ते अनुभवथी जाणवुं,
प्रेम घटाडी प्रभुमां धरवो राग जो. जग० १३
आ जग जाळथी छुटवा जो साचे चहो,
तो अनुसरजो शास्त्र विधिथी बेन जो,
झीणी नजरे ग्रंथोमां चित्त नाखीने,
धर्म कर्मनो मर्म लहे मळे चेन जो. जग० १४
जे सुखने ऋषिमुनिओ वर्णी छे गया,
ते सुख मेळववाने करजो यत्न जो,
शुभ यत्ने ने सुमतिए बळ आवशे,
दैवी बळने संघरजो करी जत्न जो. जग० १५
कुड कपट द्वेषो ने रागो छोडीने,
चोरी चाडीनो नव करजो संग जो
करवी नहिने शुणवी पण नहि वातने,
श्रवणे पडतां सहेजे लागे रंगजो. जग० १६

माटे सन् संगत सेवीने विश्वमां,
रूडी कमाणी करी जावुं निज घेरजो,
प्रभुनुं स्थळ ते पोतानुं घर जाणीने,
जावा करजो महेनत सारी पेरजो. जग० १७

सद्गुणथी सुख आवे ए सिद्धान्त छे,
माटे सद्गुण शोधी ग्रहेवा नित्यजो.
एक ग्रह्यो तो बीजा आवी वेसशे,
करशे अंते श्रीहरि साची प्रीतजो. जग० १८

आरति.

पद ७०.

जयदेव जयदेव, जय जय जगराया, (२)
जगलीला अद्भुतछे (२) निरखुं प्रभुमाया. जय० टेक
आप कृपा छे अपार जग जीव ना जाणे, (२)
मिथ्या मोहमां डुली (२) आनंद ना माणे. जय०
बुद्धिदाता नाथ सद्बुद्धि आपो (२)
अंतरना सउ दोषो (२) कृपा करी कापो. जय०
क्षमा दया संतोष मुज मनमां भरशो, (२)
प्रेम प्रसारुं जगमां (२) एवुं चित्त करशो. जय०
सर्व स्थळे छो ईश एम लही फरीए (२)
आप प्रीति मेळववा (२) सत्कर्मो करीए. जय०
देहांते प्रभु स्थान, आवीने रहीए, (२)
ए शुभ मतिने याची (२) आनंदे वहीए. जय०

अंतीम प्रार्थना.

पद ७१. कल्याण.

श्री रमापति, शुणो आज विनति,
नमीने नमीने याचीए, अमारी उन्नति. टेक
रसनमां प्रभु वास करो, जेथी सुधरे आ वाण,
हरघडी एथी सावध रहीए, तो नव थाये हाण. श्री० १
रिद्धि सिद्धि दीयो तथापि, ना देशो मोटाई,
कृपणता वळी करमां वसी तो, छुटे ना एक पाई श्री० १
पात्र जोईने दानो देवा, उरमां दो उत्साह,
अचळ शांति उरमां देजो, पीडे ना भव दाह. श्री० ३
लौकिक सुखने तृणवत् त्यागी, दीयो प्रभुपद राग,
कीर्ति काजे काम नथी पण, प्रभुपदनो लही लाग. श्री० ४
कलि कालमां मनुष्य जन्मने, पामी करवी कमाई,
छे ए सुख रळवानुं साधन, सार्थ करो जदुराई. श्री० ५
अडग भक्तिने उरमां आपो, आजे हे जगराय!
नुर वधारी शूर दीयोजे, साधन सर्व सधाय. श्री० ६
भवरण भटकी प्रभुपद अटकी, ए नथी नाथ अजाण,
वीनये विनवुं त्राता करजो, आश्रीत जन कल्याण. श्री० ७
मात्र दयाथी संनिहित रही, आपो सत्सुख श्याम,
नेम नीभावी वनिता पाळी, दो साचो विश्राम. श्री० ८

बद्रीनाथनी स्तुति ।

१ पवनमंद सुगंध शीतळ हेम मंदीर शोभीतंम्,
नीकटगंगा वहेत निरमल, श्री बद्रीनाथ विश्वंभरम्,

२ शेष स्मरण करत निशदिन, धरत ध्यान महेश्वरम्,
श्री वेद ब्रह्मा धरत ध्यान, श्री बद्रीनाथ विश्वंभरम्,

३ शक्ति गवरी गणेश शारदा, नारद मुनि उचारणम्,
योग ध्यान अपार लीला, श्री बद्रीनाथ विश्वंभरम्,

४ इंद्र चंद्र कुबेर धुनीकर, धुप दीप प्रकाशीतम्,
सिद्ध मुनिजन करत जय जय श्री बद्रीनाथ विश्वंभरम्,

५ दक्ष कीनर करत कौतुक, ज्ञान गंधर्व प्रकाशीतम्,
श्री लक्ष्मी कमळा चमर ढोळे श्री बद्रीनाथ विश्वंभरम्,

६ कैलाशमां एक देव निरंजन शैल शीतळ महेश्वरम्,
श्री राजा युधीष्टिर करत स्तुती श्री बद्रीनाथ विश्वंभरम्,

७ मान सरोवरको न स्परसे बीना बादल हीम वरसे, उडत कंकर-
जीव तरसे नर नारायण जाय स्परसे श्री बद्रीनाथ विश्वंभरम्,

८ श्री बद्रीनाथजी के पंच रत्न पठत पाप विनाशनम्:
कोटि तीर्थ भयोहे पुरण प्राप्ति फळ दायकम:
श्री बद्रीनाथ विश्वंभरम्,

९ आध्य बदरी ध्यान बदरी योग बदरी भविष्य बदरी राज नरशींह—
बदरी पंच बदरी स्मरेत् महा पातक नाशनम्,
श्री बद्रीनाथ विश्वंभरम्.

चार धामनो महिमा ।

१ कोण दिशाए जगन्नाथ स्वामी कोण दिशाए रामनाथ हे,
कोण दिशाए रणछोड त्रिकम कोण दिशाए बद्रीनाथ हे.

२ पूर्व दिशाए जगन्नाथ स्वामी दक्षिण दिशाए रामनाथ हे,
पश्चिम दिशाए रणछोड त्रिकम उत्तर दिशाए बद्रीनाथहे,

३ क्या करत जगन्नाथ स्वामी क्या करत रामनाथहे,
क्या करत रणछोड त्रिकम क्या करत बद्रीनाथहे

४ भोग कारण जगन्नाथ स्वामी जोग कारण रामनाथहे,
राज कारण रणछोड त्रिकम तप कारण बदरीनाथहे,

५ चालोरे संतो चालोरे सिद्धो मारकंड जळ कुंड नाहीए,
दरशण दे जगन्नाथ स्वामी फीर जनम नही पाईए,

६ चालोरे संतो चालोरे सिद्धो राम कुंड जळ नाहीए,
दरशण दे रामनाथ स्वामी फीर जनम नही पाईए,

७ चालोरे संतो चालोरे सिद्धो गोमती सगम नाहीए
दरशणदे श्री रणछोड त्रिकम फीर जनम नही पाईए,

८ चालोरे संतो चालोरे सिद्धो तप कुंड जल नाहीए,
दरशणदे बदरी नाथ स्वामी फीर जनम नही पाईए,

९ चार धामकी अधीक लीला त्रिलोक शोभावी तम,
दास माधव शरणे आव्यो आवागमन निवारणम्.

શુદ્ધિપત્ર.

પાનું	લીટી	અશુદ્ધ.	શુદ્ધ.
૧	૧૦	સાત્ત્વિક.	સાત્વિક.
,,	૧૧	પ્રાસાદી.	પ્રસાદી.
૬	૧૦	સિંધુર.	સિંદુર.
૧૦	૧૦	ધર્માને.	ધર્મીને.
,,	૨૨	વાહન.	વાહની.
૧૭	૧૬	અને.	અંતે.
૧૮	૧૨	હમેંશ.	હંમેશ.
૧૯	૯	મળે નિશ્ચે.	નિશ્ચે મળે.
,,	૧૨	સુખ.	સુખી.
૨૩	૩	પાળીએ.	પાળીને.
,,	,,	વહી ને	વહીએ.
૨૩	૭	ઢતાને.	દ્દઢતાને.
૩૯	૧૦	પઠે.	પેઠે.
૪૦	૧૨	કર.	કરે.
૪૨	,,	રહુ.	રહું.
૪૩	૨	ચિત્રલહા.	ચિત્રલેહા.
,,	૧૧	ચારું.	ચારુ.

